

Revista de Vidreres
Hivern 2022

Parlem de...
**VIDRERES I LA SEVA VINCULACIÓ AMB
SANT FELIU DE GUÍXOLS**

Parlem amb
JESÚS CIURÓ

Pàgines centrals
LA CAVALCADA DE REIS A VIDRERES

El Rec Clar 96

Telèfons d'interès

Emergències

Centre d'emergència de Catalunya	112
Informació ciutadana	012
Mossos d'Esquadra	112
Bombers	112

Ajuntament

Oficines municipals	972.850.025
Fax oficines municipals	972.850.050
Polícia Local	972.850.000
Assistent social	670.067.740
Llar de jubilats	972.850.170
Jutjat de Pau	972.850.907
Biblioteca Joan Rigau	972.058.780
Biblioteca Joan Rigau	972.851.285
Centre cívic Francesc Llobet	972.851.285
Piscina municipal	972.850.067
Pavelló municipal	972.850.027
Deixalleria	972.058.752
Deixalleria	637.759.060

Ensenyament

Llar d'infants Sant Iscle	972.850.917
Llar d'infants El Sorrer	646.571.809
Col·legi Sant Iscle	972.850.103
Preescolar Sant Iscle	972.850.836
Col·legi Salvador Espriu	972.850.808
IES	972.850.711

Sanitat

CAP (Centre d'Assistència Primària)	972.850.156
Farmàcia Vilardell	972.875.009
Farmàcia Biraud	972.875.666
Farmàcia Moré	972.850.575
Farmàcia Eduard Rico	972.851.515

Consell Comarcal

Oficines	972.842.161
Fax oficines	972.840.804
Recaptació	972.840.178
Recaptació (oficines Vidreres)	972.851.094
Protecció animals (Tossa de Mar)	972.342.030

Transports

SAGALÉS	902.130.014
TEISA	972.260.196
SARFA	972.850.157
Taxi Rafael Vico	972.851.139
RENFE	609.316.932
RENFE	902.240.202

Altres serveis

Funerària (24 h) - La Selva de germans Blanquera i Albarracín	972.850.663/699.460.133
Rectoria	972.165.272
ENHER (avaries)	900.770.077
Comissaria Sta. Coloma de Farners ..	972.181.675
Fax ..	972.842.201
Bombers Maçanet Selva	972.858.828
Veterinari	972.850.114 / 972.858.785
Correus i telègrafs	972.851.133
Oficina de treball de Salt	972.942.950
Fax ..	972.942.953
Notaria Vidreres	972.875.957 / 72.875.958
Fax ..	972.875.959
a/e... notariavidreres@notariasilviamartinez.com	

Normes per a les col·laboracions

Tothom que vulgui pot enviar la seva col·laboració a la revista, sempre que l'article en qüestió no superi els 3.300 caràcters, inclosos els espais, el que representa unes 40 línies a cos 12, a El Rec Clar, c/Girona, 3, 17411 Vidreres, o a elrecclar@gmail.com. Una altra norma és que els articles han d'estar signats amb el nom i els cognoms de l'autor i un telèfon o adreça de contacte. En el cas d'entitats o associacions legalment constituïdes poden signar amb la seva denominació oficial. Els articles poden acompanyar-se de fotografies i, en aquest cas, el Consell de Redacció es reserva el dret de publicar-les o no en funció de l'espai disponible. El Consell de Redacció no s'identifica necessàriament amb els articles que apareixen firmats.

Farmàcies de guàrdia

Farmàcia Biraud, 972 87 56 66

Març: 1, 2, 3, 4, 5, 6

Abril: 9 (reforç de 16:30 a 20:30), 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17

Farmàcia Eduard Rico, 972 85 15 15

Març: 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 19 (reforç de 16:30 a 20:30)

Abril: 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 30 (reforç de 16:30 a 20:30)

Farmàcia Moré, 972 85 05 75

Març: 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27

Maig: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8

Farmàcia Vilardell, 972 87 50 09

Febrer: 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20

Març: 28, 29, 30, 31

Abril: 1, 2, 3

Maig: 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15

Farmàcia Altimir, 972 85 33 03

Abril: 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10

Maig: 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22

Farmàcia Auladell, 972 16 83 26

Març: 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20

Abril: 25, 26, 27, 28, 29, 30

Horaris de serveis

Oficines municipal

De dilluns a divendres, de 8 a 14 h

Biblioteca municipal

Matins de dimarts a divendres de 9.30 a 13.30 h i tardes de dilluns a divendres de 16 a 20 h.

Dissabtes de 10 a 13 h

Serveis tècnics

Arquitecte municipal: Josep Ruhi i Serra, Dilluns i Dimecres de 10h a 14h i Divendres de 12h a 14h.

Arquitecte tècnic: Jordi Llinàs i Joana, de Dilluns a Divendres de 9h a 14h.

Tècnica Medi Ambient: Caterina Moret Falgàs, Dilluns, Dimarts i Dimecres de 9h a 14h.

Servei d'Enginyeria: Dijous alternatius de 9h a 14h.

Serveis Socials

De dilluns a divendres de 9 a 14 h

Jutjat de Pau

Dilluns i dimecres de 9 a 14 h

Deixalleria

Dimarts i dijous de 9-13 i de 15-18 h. Dimecres i divendres de 8-15 h. Dissabtes de 9-14 h

Recollida de voluminosos

Dimarts: Voluminosos (trastos)

Divendres: Esporga (restes vegetals)

Germans Alum: 937653151 - 615392146

Regidories

Regidor d'Hisenda, Recursos Humans i Governació: Jordi Camps Vicente

Regidora de Benestar Social, Esports i

Habitatge: Margarita Solé Ferrer

Regidor d'Urbanisme, Sostenibilitat

Mediambiental i Energètica:

Enric Gual Viñas

Regidor d'Ensenyament, Cultura i Fires, Serveis i Festes:

Francesc Baltrons Lloveras

Regidora de Sanitat i Igualtat:

Eva Madrenys Biarnés

Regidor de Cooperació Ciutadana, Turisme i

Juventut: Gerard Morgado Mateu

Regidor de Sostenibilitat Medi Natural:

Pere Raset i Miquela

Regidor de Reactivació Econòmica, Joventut i

Barris i Urbanitzacions:

Lluís Galobart Vilamitjana

sumari

SERVEIS	02
EDITORIAL	03
PARLEM DE...	04
PARLEM AMB	06
ACTUALITAT	09
RECOMANACIONS LITERÀRIES	15
ANEM A ESTUDI	16
EL REC CLAR PEL MÓN	19
ESPORTS	20
ENTRETENIMENTS	24
FEM UNA QUEIXALADA	25
CURAR-SE EN SALUT	26
FENÒMENS METEOROLÒGICS	27
PÀGINES CENTRALS	28
MEDI AMBIENT	30
VIATGE	32
OPINIÓ	34
PÍNDOLAS DE PSICOLOGIA	35

CRÈDITS

Edita: Ajuntament de Vidreres

Consell de Redacció: Joan Martí, Helena Xirgu, Francesc Aldrich, Josep Caimel, David Amores, Agnès Oliver, Francesc Navarro, Helena Batlle.

Col·laboradors: Josep Formiga, Àngel Teixidor, Josep Borrell, Assumpció Moré, Júlia Vilardell, Narcís Gascons, Arnau Call, Joaquim Bayé, Damien Biraud, Eduard Rico, Arià Bayé, Edu Achón.

Fotografia de portada: Jaume Mos

Impressió: Impremta Pagès

Producció, coordinació periodística, disseny i maquetació i correcció lingüística:

Aida Fuentes
Francesc Ruhí
Gerard Vilaplana

Dipòsit legal . GI-235-98

Diputació de Girona

Entre la perplexitat i l'esperança

Cada moment d'escriptura de l'editorial del *Rec Clar* suposa una aturada breu per mirar enrere i també endavant. Què ha passat des del número anterior i què tenim pel davant, aquesta és la qüestió. Doncs situats al final del mes de gener, venim de la perplexitat encara per raó de la pandèmia. La variant òmicron del virus ha deixat el món, el país i el nostre poble baldats, en el sentit del nombre de persones encomanades, i ha obligat a pintar un altre cop de vermell el mapa, tot i que per sort (si és que hi ha consol) aquesta vegada no s'ho ha cobrat amb tantes vides, ni de bon tros, com en onades anteriors.

La veritat és que tot plegat va venir prou de cop, quan ja no ens ho esperàvem (o potser no ho desitjàvem) i les festes van anar passant com van poder, de prou lluïdes, però amb algun acte significatiu cancel·lat, val a dir-ho. I així hem canviat el calendari pel 2022, que Vitarris ens ha presentat amb mà d'artista i fotografies en blanc i negre, especialment suggeridores, però sense amagar en alguns mesos inquietud, com el mateix mes de gener que ja hem deixat enrere. Unes imatges centrades en Vidreres, que admet moltes mirades, com ens presenten els altres fotògrafs que omplen algunes pàgines de fenòmens meteorològics: del Sol quan llanguix, del fred i la fred picant ben vius i d'altres. Quines imatges més boniques, en som conscients?...

I ara que ja són història la festa petita, els actes i el Parc de Nadal, la no celebració dels *Pastorets* ni de Cap d'Any, i encara bo amb l'arribada dels Reis..., entre moltes altres activitats, tal com recullen aquestes pàgines que segueixen, sembla que també passem pàgina, no pas del virus, però sí de la pandèmia i, doncs, cal mirar endavant: el més imminent, el Ranxo i el Carnaval. Diuen que sí, que els podrem celebrar d'una manera o altra. Sens dubte, tota una festa del poble i de la gent. També és de la gent, sigui actuant o contemplant-lo, el teatre de què ens parla Jesús Ciuró, vidrerenc no pas de naixença, però sí de sentiment. I de la gent ve la relació amb Sant Feliu, explicada amb els seus detalls. De camí, podríem dir, caldrà anar-hi ben menjat, i coneixent-ne les plantes que ens hi trobem, i si se'ns fes fosc, qualsevol nit es pot mirar el cel...

En fi, tot de bons propòsits, com reflecteixen els continguts d'aquest nou número que teniu a les mans, plens d'esperança en el futur.

El Consell de Redacció

+ REC CLAR

Descarrega't aquí la versió interactiva del **Rec Clar!**
Amb continguts extres i més info!

Vidreres i la seva vinculació amb Sant Feliu de Guíxols

Entre Vidreres i Sant Feliu de Guíxols, tot i pertànyer a comarques diferents, la Selva i el Baix Empordà, al llarg dels segles hi hagut diverses vinculacions que es detallen tot seguit.

El nucli urbà de Vidreres va començar a formar-se en el segle XI al voltant de l'església parroquial. Aquest embrionari nucli urbà estava comunicat amb diverses poblacions mitjançant camins, un d'aquests era el de Sant Feliu. Aquesta via era una part del camí de Palamós a Hostalric, per Llagostera i Vidreres, que comunicava el litoral del sud de l'Empordà i de la costa de Girona amb el Vallès a través de la plana de la Selva.¹ Aquest camí en el tram del nostre municipi estava vigilat pel castell de Sant Iscle. I el seu recorregut d'est a oest pel termes municipals de Caldes de Malavella i Vidreres és de l'església de Sant Seclina i segueix cap a can Poc, a prop del Rec Clar. Continua per ca l'Aulet, passa pel mig de boscos i voreja camps a prop de can Fullà i la Torre d'en Llobet. A l'alçada de can Colomer, el camí travessa el Rec Clar, passant a prop de can Met de la Xica, i es dirigeix cap a can Manlleu. Abans d'arribar al nucli urbà travessa el Rieró i continua pel carrer Doctor Deulofeu fins a la plaça de l'Església, on a la banda sud hi ha el carrer de Barcelona, que és part del camí de Vidreres a Lloret, i a la nord el carrer Pompeu Fabra, que és part del camí de Vidreres a Sils, i a la plaça Lluís Companys enllaça amb el camí que venia de Girona a Caldes, hereu segurament de la Via Augusta, i que continua cap a Maçanet de la Selva i Hostalric.

El carrer del Doctor Deulofeu, abans anomenat carrer de Sant Feliu, per on passava el camí que conduïa a la ciutat ganxona. (Procedència: Josep Formiga)

El carrer Sant Feliu ha mantingut aquest nom fins al 1982, any en què es va canviar pel de Doctor Deulofeu, metge que residí en una casa d'aquesta via pública. Només durant la Segona República va rebre el nom de carrer Francesc Layret. Actualment es conserva la major part d'aquest camí, però hi ha trossos que han desaparegut per la plantació d'arbres, i altres per la construcció de la carretera C-35 i el seu enllaç amb l'antiga C-235.

A Sant Feliu de Guíxols hi hagué un monestir benedictí, que funcionà entre el segle X i el 1835. Tingué possessions a la Vall d'Aro, per diversos indrets del Baix Empordà i la Selva. Va contribuir amb 170 homes a la conquesta de Mallorca l'any 1229 i a canvi rebé possessions en aquesta illa. En el moment de l'exclaustració del monestir, l'any 1835, hi havia 24 monjos i 4 beneficiats. Les feines es repartien entre els monjos, alguns dels quals tenien càrrec, com l'abat, el sagristà, el cambrer, l'infermer, el dispenser o el cabiscol. El cambrer, que en el segle XIX també tenia el càrrec de sagristà segon, era l'encarregat del proveïment dels vestits per als monjos, i per això disposava d'unes rendes que obtenia sobre diverses finques, algunes de les quals estaven situades a Vidreres.

Can Serra, abans anomenat Negressa, que prestava censos al monestir de Sant Feliu de Guíxols. (Procedència: Josep Formiga)

Segons un capbreu del 1815 tenia una tercera part del domini directe dels masos Tosses del Pi (actualment mas Toses), i del mas Negressa (actualment Serra), les dues terceres parts restants pertanyien al monestir de Breda.² Així, el matrimoni format per Francesc Conill i Maria Serra, senyora útil del mas Negressa, declararen tenir aquest mas, que consistia en una casa, era, clos i quintà d'extensió 17 jornals de terra, prestaven als senyors directes, que eren el monestir de Breda i el cambrer de Sant Feliu, la tasca (que consistia en una onzena part de la collita); per Nadal 2 gallines i 2 sous; per Sant Pere i Sant Feliu del mes d'agost 3 octaus de civada a mesura de la vila d'Hostalric; a l'època de sembrar havien de prestar durant dos anys seguits una jova (prestació en treball equivalent a un dia de llaura) en terres propietat del monestir de Breda i un any al cambrer; i el 21 d'abril 2 sous i 6 diners per cinc mals usos en què estava obligat el mas Negressa.

**Josep Formiga
i Bosch**

I Cristòfol Marés, mitger de cotó de Blanes, com a procurador del seu pare, Gaspar Marés, senyor útil del mas Tosses del Pi, declarà tenir aquest mas, que consistia en una casa, era, clos i quintà d'extensió 50 jornals de terra i altres peces de terra d'extensió 30 jornals, prestaven als senyors directes la tasca; per Nadal 6 gallines i 6 sous; per Sant Pere i Sant Feliu del mes d'agost una punyera de civada.

Catalunya s'ha organitzat territorialment de diverses maneres al llarg de la història. A l'edat mitjana es crearen les vegueries i Vidreres va pertànyer a la de Girona. Van perdurar fins a la derrota catalana a la de Guerra de Successió (1700-1715), amb la pèrdua de l'autogovern de Catalunya. La monarquia castellana promulgà el 1716 el Decret de Nova Planta, que entre altres aspectes suposà una nova divisió: foren abolides les vegueries i en el seu lloc es crearen els corregiments. Al capdavant hi havia el corregidor, càrrec d'origen castellà, amb funcions judicials i d'ordre públic. El Principat passà de les 15 vegueries i 8 sotsvegueries a 12 corregiments. Vidreres formà part del corregiment de Girona. Els corregidors estaven assistits per un alcalde major. Els alcaldes majors eren lletrats catalans amb funcions judicials i administratives. Generalment es van establir alcaldies majors a la capital del corregiments i sovint també a d'altres viles o ciutats del corregiment. Aquest nombre anà variant; a la reforma del 1828 es van crear noves alcaldies majors, entre les quals Blanes, Sant Feliu de Guíxols i Santa Coloma de Farners. Vidreres s'integrà amb l'alcaldia major de Sant Feliu, igual que Tossa de Mar i Llagostera,³ mentre que Caldes de Malavella i Sils passaren a Santa Coloma i Lloret de Mar i Maçanet de la Selva a la de Blanes. El corregiments i alcaldies majors foren abolits el 1833 amb la creació de les províncies, i Vidreres passà a ser un municipi de la província de Girona.

El 1886 l'Estat espanyol decretà la creació de les cambres de comerç a cada una de les províncies. Les cambres són corporacions de dret públic que agrupen les empreses per a la defensa i la promoció dels seus interessos. Fins a l'any 2011 l'adscripció a la cambra de comerç era obligatòria per a totes les empreses, que havien de pagar una quota. Amb el canvi normatiu, els seus ingressos procedeixen d'aportacions voluntàries de les empreses, ingressos per prestacions de serveis i de subvencions. A Catalunya el 1886 es crearen les cambres de Barcelona, Palamós i Sabadell. El 1887 la de Tarragona i el 1897 la de Lleida.

*Imatge de la seu de la Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols.
(Procedència: Josep Formiga)*

El 1905 les de Sant Feliu de Guíxols i Tarragona i el 1910 la de Girona. El 2022 existeixen 13 cambres de comerç oficials a Catalunya.

Vidreres passà a formar part de la cambra de Sant Feliu, que inclou actualment també els municipis de Cassà de la Selva, Castell-Platja d'Aro, Llagostera, Sant Feliu de Guíxols, Santa Cristina d'Aro i Tossa de Mar. La resta de municipis limítrofs amb Vidreres van passar a formar part de la cambra de Girona.⁴ La raó fou que a Vidreres hi tenia molta importància el sector surotaper, a diferència de les altres poblacions veïnes. Alguns municipis han canviat de cambra, per exemple, Lloret de Mar passà el 1912 de la de Sant Feliu a la de Girona. La cambra ha defensat els interessos econòmics de les empreses, fins als anys cinquanta del segle XX se centrà molt en la indústria surera, a partir dels seixanta en el turisme i diversificà actuacions en suport al comerç, infraestructures, urbanisme, formació i planificació territorial.

Josep Formiga i Bosch

¹ MALLORQUÍ, E. (coord.); ALBA, M.; BALL-LLOSERÀ, LL.; CAMPILLO, X; FORMIGA, J.; GRAU, D.; LLINÀS, J.; MARTÍNEZ, M.; MUNDET, J.; TEIXIDOR, R. *Cinquanta-cinc llegendes de passos oblidats i xarrabascos. Els camins històrics de la plana selvatana (la selva i El Gironès)*. Volum 2. Santa Coloma de Farners: Centre d'Estudis Selvatans, 2016. (Estudis i textos, 19), p. 217-238.

² Arxiu Històric de Girona, notaria de Vidreres, núm. 81, notari Narcís Rodés i Pagès.

³ BURGUEÑO, Jesús. *Història de la divisió comarcal*. Barcelona: Rafael Dalmau Editor, 2003, p. 38-40.

⁴ CARMANU, i MAINADÉ, Xavier. *Cambra de comerç de sant Feliu de Guíxols. Crònica de cent anys d'història (1905-2005)*. Sant Feliu de Guíxols: Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols i CCG Edicions, 2008.

Parlem amb: Jesús Ciuró

Ell diu que està a la torna de la vida, que ja ho ha viscut tot. I té part de raó. Poques persones han tingut vides tan intenses. Viure a Madrid, conèixer la Roma de Fellini, fer teatre, cine i tants altres moments memorables. Tot i no ser fill de Vidreres, ocupa un lloc molt especial al seu cor. A part de ser secretari de l'Ajuntament durant més de 20 anys, sempre ha estat involucrat en el teatre amateur i els últims anys l'hem vist dirigint Els Pastorets. Quan en Jesús diu que està a la torna de la vida diem que té part de raó, només part, perquè encara li queden moltes experiències per viure i compartir, sempre amb la llibertat per bandera.

Com vas venir a parar a Vidreres?

Jo soc fill de Cabrianes, al Bages. Vaig viure molts anys al Pont de Vilomara.

Podríem resumir-ho com: anys d'infantesa al poble, a partir dels 10 anys vaig entrar al seminari de Vic. Hi vaig estar set anys, però em van fer fora perquè no tenia vocació. Després vaig anar a Manresa. Ja de petit em tirava el teatre i de més gran vaig valorar què fer. Primer em va tocar fer la mili, a l'Àfrica. Va ser de les millors èpoques de la meua vida. Després vaig anar a Madrid a l'Escola de Cine.

Quants anys tenies?

21 anys. El meu pare hi estava totalment en contra. Mare no en tinc. Quan els vaig dir que volia anar a Madrid no els va agradar gens. Recordo que el dia que vaig marxar, que anava a agafar el tren de Manresa a Barcelona i d'allà a Madrid, el meu pare no em va obrir la porta de l'habitació. Sento ser melodramàtic però queda compensat quan a Madrid vaig sortir per primera vegada a televisió a un programa per a nens. Vaig fer arribar la notícia a casa. El meu germà em va trucar dient que el pare plorava. Està tot perdonat.

Quants anys vas estar a l'Escola de cine? Què us ensenyaven?

Hi vaig estar tres anys, hi havia guionistes, actors, directors, operadors de càmera... A partir d'aquí vaig començar a fer petites coses. Em cridava l'atenció sobretot la part d'actor. A Madrid vaig anar fent fins que va arribar un moment que la professió em va decebre una mica i vaig decidir deixar-ho.

Per què?

Quan vaig tenir 30 anys la cosa va canviar. Treballava a Madrid i Barcelona, feia teatre a Barcelona amb l'Antoni Xic, però hi va haver un desencant. Hi va acompanyar també que es va plantejar fer una companyia per anar a Amèrica, però jo vaig exigir que hi vinguessin la meua dona, la Magda, i la filla, la Gemma. No em van deixar i això ja em va decebre. I a posteriori també va passar i això ja va ser definitiu. Viure es tracta de viure normalment com cal, no de sortir a les revistes.

Què et tirava més, cine o teatre?

Teatre, però és més difícil. Quan fas teatre és una espècie de "vomitació", però un vòmit positiu perquè crees un personatge. Al teatre hi ha una continuïtat de principi a final, al cine, no. El primer dia rodes l'última escena i l'últim, la primera.

La llegenda de Sant Jordi a la catedral de Girona, abril 2017

Després de Madrid vas anar a Roma. Com va anar?

Vaig anar a l'escola d'art de roma. Centro Sperimentale de Roma, que era d'art en general. Allà hi havia directors, actors, tot el món del cinema. Fèiem classes i coneixíem gent. Jo vaig conèixer alguns directors com Bellocchio, els germans Taviani... No vaig treballar-hi, només hi vaig estudiar perquè em van fer fora de l'acadèmia. Vaig marxar a fer una pel·lícula aquí a Catalunya, i al tornar a Roma em van dir que no em renovaven. Jo havia d'estudiar-hi tres anys però també havia de treballar. Em va sortir aquesta oportunitat, vaig demanar el permís, va quedar a mitges, jo me'n vaig anar com si fos època de vacances (quan no n'era l'època), es van assabentar que jo estava fent una pel·lícula i quan vaig tornar em van dir que aquest no era el pla.

Què us demanaven?

Que mentre estudiàvem no podíem sortir a cap projecte, excepte que fos un projecte beneït per l'escola.

I què tal va ser l'experiència de viure a Roma?

La millor ciutat del món, de les que jo conec. Poder viure els barris, passejar... Posteriorment, he anat a Roma i encara he anat a veure com està l'escola. Fa sis o set anys hi vaig anar amb la Magda i encara hi havia algun vellet que es recordava de mi.

"A Roma estaves en equilibri"

Com era la vida romana?

Estar a l'escola, però després teníem tota la llibertat per sortir. No teníem cap hora per tornar a casa. Estàvem allotjats a la mateixa escola.

On estava l'escola?

Al Gianicolo, és una de les muntanyes de Roma. La visió era espectacular, la gent era increïble. Hi havia gamberros a *tutiplén* però hi havia gent boníssima. Encara ara quan en parlo recordo emocions que vaig sentir.

I deu ser a més una ciutat molt inspiradora a nivell artístic.

Sí, tot el que és la part monumental de Roma és increïble. A més, sembla que no hi ha cap perill a Roma. Tu vas pel carrer i et trobes al teu lloc. Ets un desconegut però hi tens un lloc. La gent et respecte, t'atén. Et tornes millor. Si tu estàs tranquil i en pau ets més bona persona i la gent ho percep. Si ets feliç irradies aquesta felicitat a la resta. Si somrius, aquest somriure arriba als altres. A Roma estaves en equilibri. Jo, si no hagués sigut per la Magda, m'hi hauria quedat a viure, li vaig dir que vingués, que trobaria feina i ens hi hauríem, però també amb les criatures és complicat.

I entre treballar a Madrid, Barcelona, Roma, és gaire diferent la gent? Roma és un poble molt viu, molt despert, però precisament per això té una implicació directa a aconseguir un objectiu. I després a viure.

Llavors com vas arribar a Vidreres?

Volia marxar de Barcelona i Madrid, anar a un lloc més tranquil. Primer vam anar Campdevàrol, però era massa tranquil i tot. Aleshores estàvem entre Sils, Maçanet, Caldes i Vidreres. A tot arreu hi havia tren menys a Vidreres. La meua dona volia tren. Llavors va sortir la possibilitat de fer oposicions a una professió que no necessités escriure a màquina, que era secretari d'ajuntament. Llavors per la puntuació que vaig treure vaig poder escollir Vidreres. Vaig pensar que tot i no tenir tren estava molt a prop d'una estació.

"Vidreres té un impuls vital que no tenen Sils i Maçanet"

Com acaba un artista fent de secretari? Sembla que són mons oposats.

No t'ho creguis. Pel fet de ser secretari estàs lliure de pactes ideològics.

A l'Escola de Cinema, Madrid, anys 70

En què consisteix la feina de secretari?

Donar fe dels actes de l'ajuntament, però sense cap vinculació al partit. I això és la gran llibertat. Jo m'ho vaig passar molt bé de secretari perquè tant quan hi havia en Sala, en Salvadó, en Jaume Figueres... per a mi era igual. El que has de complir és la llei, preparar les nòmines, fer un col·legi, els terminis d'aprovació...

I quan vaig arribar al Consell Comarcal allà ja era molt diferent. Tens més equips que col·laboren amb tu, i tots van a favor teu. És una barca que funciona. A més hi vaig trobar molt bona gent.

Quants anys vas estar de secretari a Vidreres?

20 i escaig. Jo vaig arribar amb en Sala, devien ser els noranta i pocs. I al Consell Comarcal va ser on em vaig jubilar.

Què preferiries? Ser secretari a Vidreres o al Consell?

Aquí t'implicaves més en totes les qüestions. Al Consell Comarcal et venien les coses ja fetes.

Has vist una evolució del poble?

Jo crec que és positiu, però quan hi ha canvis costa d'implantar. Quan jo vaig arribar hi havia 3.000 habitants, cap al 1990. Per mi hi va haver un error amb l'evolució de Vidreres, amb el pla general, cosa que va fer que tant Sils com Maçanet hagin passat per davant en algunes qüestions. Aquí es va plantejar edificació de planta i pis i no es van deixar fer cases més altes.

Ara bé, Vidreres té un impuls vital que no tenen Sils i Maçanet: encreuament de camins, a prop de Lloret... i després hi ha la gent de Vidreres. S'estimen el poble i, fins i tot, la gent que ha vingut té un respecte al poble.

Helena Xirgu

Parlem amb: Jesús Ciuró

Jubilació al Consell Comarcal

Amb la jubilació encetes una nova etapa.

A mi m'agrada escriure, ara últimament em dedico a fer anells de canya, flautes de Pan, penjolls d'aquests que sonen amb el vent... Fa un any, però, vaig tenir l'atac de cor. Jo sempre dic que estic vivint la torna. Quan anaves a buscar pa et donaven un quilo i després te'n posaven un tros més que era la torna. Doncs jo penso que a la meua vida hi ha la torna, des de l'atac de cor, perquè he notat un canvi d'actitud. De cop i volta em sento vell i abans no. Jo ara tinc 81 anys, i quan en tenia 78 em veia capaç de fer moltes coses. No pensava en l'edat, i ara hi penso. Ara estic a la torna, em queden X anys però ja ho he fet tot. Estic orgullós de les filles que tinc, tant de la Gemma com la Maria, i de cop i volta la Gemma té uns fills que deu-n'hi-do: en Mario, ara la Greta s'ha casat, tinc un besnet que es diu Matias (que encara no me'n sé avenir, del nom!).

A part del familiar, el llegat que has deixat a Vidreres és en l'àmbit del teatre amateur.

Sí, i tant. De fet quan vaig arribar aquí Vidreres ja em vaig apuntar a teatre tan bon punt ho vaig saber, en una obra que dirigia en Carles Sais. De fet, el teatre amateur té tot allò que m'agrada del teatre. No hi ha totes les lluites del món de la faràndula professional.

"El teatre amateur té tot allò que m'agrada del teatre"

Hi ha més companyonia en el teatre amateur?

Molt més. El teatre professional és una guerra, amb el teatre amateur no hi ha un motiu per a l'enfrontament.

Sempre hi ha hagut tradició a Vidreres de fer teatre.

Sí, jo això no ho sabia quan vaig fer les oposicions, que si no encara tindria un motiu més per escollir Vidreres. A mi em cau molt bé Vidreres, per a mi és un poble obert, per la plana també. La gent no té la sensació d'estar protegit com potser alguns pobles de muntanya, és més lliure.

El paisatge influeix en la manera de ser de les persones.

Evidentment.

De les diferents obres que has fet a Vidreres, n'hi ha alguna que t'agradés especialment?

Totes m'agraden i amb totes m'ho passo bé, però potser Els Pastorets, m'agraden molt. A més, aquesta tradició de fer-los cada any o cada dos anys és bona. Molta gent s'ha fet actor professional fent pastorets en un poble determinat. I és una activitat d'interrelació. Hi surt molta gent i això m'agrada, perquè impliqués molt tot el poble.

I de diferents edats.

Érem una mica més de 50 a l'escenari, entre homes i dones, nens i nenes. En definitiva, *Els Pastorets* és la història on passa un esdeveniment, que és el naixement de l'infant Jesús, en què tot un poble es veu implicat en aquesta història. Això és el que tradueixes a l'escenari: implicar tot el poble en una història concreta, hi creguis o no.

Com és dirigir nens?

Jo prefereixo dirigir nens que no pas gent gran. La gent gran té mecanismes, el nen no. Els nens són més sincers, no pensen tant les accions. I a més t'ho faran sempre igual. Un actor cada vegada t'ho anirà canviant per anar buscant noves maneres de dir el mateix.

Amb la Monserrat Carulla al FICC, 2011

Si haguessis d'escollir, què preferiries, actor o director?

Actor, tot i que el director té una implicació en la creació de l'espectacle important. Aquí s'havia intentat fer una Passió però no hi ha suficient empena per fer-ho, i també té un cost i falten mitjans.

A nivell polític la cultura sempre queda relegada a un segon terme.

Asfaltar un carrer és molt important però fer una obra de teatre no tant. Tot i la importància de la cultura. La gent que fa teatre moltes estones està sense fer res aparentment, però xerren, discuteixen, donen idees... hi ha comunicació. I això passa un o dos dies a la setmana i llavors parles amb ells i et diuen que troben a faltar els assajos. Encara que surtin un minut, els agrada estar allà, obrir portes és bo.

La importància de les agrupacions instrumentals dins la formació musical

L'Escola de Música és un important complement formatiu a qualsevol edat. Com ja sabem, nombroses investigacions han demostrat que la música és l'activitat més global que ajuda a millorar el desenvolupament cognitiu de les persones, a desenvolupar la creativitat, la capacitat d'expressió i comunicació, així com desenvolupar la capacitat del treball en equip.

La música s'ha de viure i sobretot compartir-la amb els altres. Per aquest motiu l'EMM de Vidreres dona molta importància a tocar en grup perquè els alumnes puguin desenvolupar totes les habilitats que no es poden treballar quan només fan instrument individual. Quan els alumnes toquen en un grup instrumental posen en pràctica els coneixements que adquireixen a les classes de llenguatge musical i a les classes d'instrument, com per exemple la tècnica, la lectura, la improvisació, l'oïda, el repertori i la memòria musical.

Formar part d'una agrupació instrumental com el combo, l'orquestra, la big band o la banda fa que augmenti la motivació dels alumnes i ajuda a:

1. Millorar la socialització: passar una estona amb els companys ajuda a fer pinya i sentir que formes part d'un grup.
2. Aprendre a escoltar els altres. Quan toques la teva partitura ha de lligar amb el que estan tocant els altres companys.
3. Desenvolupar la teva empatia. La música són emocions i fent música en grup els alumnes aprenen a gestionar les emocions.
4. Trobar el seu lloc dins del grup, tots són importants perquè tots tenen la seva funció, són com petites peces d'un puzzle que han d'encaixar perquè la música flueixi i s'aconsegueixi una bona interpretació.
5. Treballar millor les competències musicals: en grup es treballa millor el ritme, la pulsació, la interpretació, perquè uns aprenen dels altres.
6. Gestionar els egos, perquè tots donen el millor de si mateix.
7. Augmentar les nostres habilitats comunicatives, ja que la música és un llenguatge que ens serveix per expressar-nos i compartir emocions amb els altres.

En definitiva, formar part d'una agrupació instrumental millora el benestar de qui hi participa, especialment en l'àmbit social, ja que millora la capacitat d'escoltar, la concentració, l'empatia i crea un sentit de comunitat. Si es practica des de ben petit, també ajuda a desenvolupar el sentit de la responsabilitat i de compromís amb els companys del grup. Per això des de l'EMM de Vidreres els alumnes poden formar part d'una agrupació instrumental des d'Elemental 3.

Llar de Jubilats

Per fi hem pogut començar a realitzar activitats al nostre casal, hem estat tancats durant molts mesos per la maleïda Covid.

A primers de setembre vam començar durant dues vegades per setmana la gimnàstica (dansa per a adults). Ja al mes d'octubre les classes de català, informàtica i manteniment de la memòria, així com també les manualitats, com ganxet, patchwork, etc. La nostra coral La Veu de la Gent Gran ja torna a assajar i participa en algun acte del poble amb molt d'entusiasme i amb la incorporació d'un professor nou. Vam poder obrir el bar a primers de novembre i la perruqueria continua treballant, així com també la podòloga, que dos dimecres de cada mes a la tarda ve per passar consulta.

Troblem molt a faltar els balls dels diumenges i el ball berenar del darrer divendres de mes. Esperem poder tornar aviat a ballar de valent.

Ànims i salut per a tots.

Martí Vergés, sempre en el record

Des de la Penya Barcelonista de Vidreres vam considerar que era de bona llei fer un homenatge públic a Martí Vergés i Massa. Els dies escollits van ser el 13 i 14 de novembre aprofitant la festa petita. Concretament, vam organitzar una conferència, una exposició sobre la seva trajectòria futbolística, la descoberta d'una placa commemorativa i, com a cloenda, un dinar de veritable germanor.

A la conferència sobre el Barça i Catalunya, el periodista Frederic Porta i el vicepresident de la Confederació Mundial de Penyes Salva Torres van desgranar fets i curiositats de la història del club que el vinculen amb la societat catalana. Una sessió que va complaure l'audiència a la sala de la Biblioteca.

L'endemà diumenge, el matí va començar amb el descobriment de la placa de ceràmica a la façana de la casa natal de Martí Vergés. Va ser un acte senzill, que va reunir Jesús Font, membre de l'Àrea Social del FC Barcelona, que va iniciar els parlaments, seguit del president de l'Agrupació de Jugadors, Ramon Alfonseda; de Toni Guil, president de la Confederació Mundial de Penyes, i de Joaquim Vall-Iloera, que ho és de la Federació de Penyes Girona Sud. Igualment, l'alcalde del nostre poble, Jordi Camps, va dedicar a l'homenatjat unes paraules de reconeixement, com el president de la nostra Penya, Carles Sais, que va recordar: "Volem un record perenne. I per tant, és un orgull mostrar al poble i als visitants presents i futurs una placa commemorativa a la seva casa natal". Tot seguit va cedir el protagonisme a Patricia Allende, muller de Martí Vergés, i la seva família, que van descobrir la placa.

L'acte va incloure, com correspon, l'himne del Barça interpretat per dos trompetistes de l'Escola de Música, Arnau Güell i Biel Call, que van arrodonir la trobada davant nombros públic a la plaça de l'església.

El seguici va passar després per la Sala de Plens de l'Ajuntament antic, que va acollir durant dos diumenges una àmplia exposició fotogràfica i cròniques periodístiques que deixaven constància de la trajectòria personal i esportiva de Martí Vergés a Vidreres, les seves passes a l'Espanya Industrial, el filial blaugrana, abans de centrar-se en les seves temporades al primer equip del FC Barcelona, gruuix de l'exposició, així com referències a la selecció estatal i un apartat dedicat a un primer homenatge que ja se li va oferir anys enrere al poble. El final del recorregut el marcava una carta de Patricia Allende exposant la seva vivència barcelonista al costat de Martí Vergés. Així mateix, els visitants van poder gaudir d'un esplet dels trofeus (de mida real) i d'altres que la família ens va cedir generosament per aconseguir una mostra esplèndida.

I com a cloenda de l'homenatge, la celebració va aplegar una colla de més de 160 persones a taula, amb una arrossada d'allò més bona, i una taula presidint l'acte oferta a tota la família de Martí Vergés, que va comprovar l'estimació de la gent de Vidreres, com també dels diversos intervinents en els parlaments, que van insistir en les consideracions prèviament exposades amb motiu de la descoberta de la placa.

Tot plegat, sens dubte, la millor manera de fer etern Martí Vergés i Massa, futbolista barcelonista i vidrerenc per sempre més.

La primavera la sang altera

La primavera la sang altera, però podríem estar més alterats després d'un hivern tan increïble?

El Grup d'Esplai Vidrerenc fa temps que hem descobert quina és la millor manera d'aprofitar les tardes de dissabte! Com cada any, a l'esplai gaudim de rialles i bona companyia mentre fem activitats pel poble, excursions, tallers i jocs. Can Xiberta s'omple de vida un cop a la setmana amb totes les nenes i nens que no tenen ganes de passar la tarda al sofà i que volen compartir bones estones amb amics i amigues. Aquest curs va començar amb molta força i el primer trimestre ha estat tot un èxit. Els grups de petits, mitjans, grans i joves no hem parat! Hem fet jocs, tallers, gimcanes i hem viscut mil i una experiències a Can Xiberta, hem anat a la muntanya, hem explorat el nostre entorn i fins i tot hem col·laborat amb la Marató de TV3. Malauradament, vam haver de cancel·lar les colònies pel nostre arxienemic, Sr. Covid, però tranquils i tranquil·les, que les recuperarem els mesos vinents.

Aquest hivern també hem organitzat el Parc Infantil Vidrerenc (PIV), després de passar uns anys amb la gestió del parc externalitzada. Més de 1.500 infants de Vidreres i de tota la comarca han gaudit d'inflables, gimcanes, concerts i d'un munt d'activitats durant les festes de Nadal al pavelló municipal. La resposta del poble ha estat increïble i és per això que ens hem proposat de tornar-lo a fer els anys vinents tot treballant perquè sigui més accessible econòmicament, més gran i amb més activitats. Volem donar les gràcies a l'Ajuntament de Vidreres per confiar en nosaltres i també a totes les empreses i entitats que ens han ajudat d'una manera o altra a fer-ho realitat, sense totes elles no hagués estat possible: Can Batallé, Actua Grup, Forn de Pa Inverco, Supermercats Condis, Frit Ravich, Eureka Kids, Plàstics González, Galetes Trias, Llar d'Infants el Sorrer, OkTitans i l'Associació de Comerciants de Vidreres. Moltes gràcies per la vostra implicació amb el poble i els infants i joves.

I ara que s'han acabat els torrons, és moment de tornar a les tardes d'esplai per donar pas a un fantàstic segon trimestre, que comença amb moltes ganes, il·lusió i energia. Us esperem a les tardes de dissabte d'esplai!

I malgrat que sembla que quedi lluny, des de l'esplai també donem arrencada a la campanya d'estiu 2022. Després d'un estiu 2021 de rècord de participants i d'activitats, aquest any realitzarem Casal-Casalet de juny, juliol i agost, el Casal Jove, el Camp de voluntariat català i l'International Workcamp al Castell de Sant Iscle.

La nostra primera activitat, que ens va fer néixer i ens continua definint com a grup, és el Casal-Casalet: un espai on tots els infants tenen cabuda i on cada dia és diferent. El Casal-Casalet continua essent un lloc ple de màgia, sorpreses i misteris on amb jocs, gimcanes, excursions i tallers es comparteixen mil i un moments, on es creen noves amistats i on, per sobre de tot, tant petits com grans, creixem una mica més com a persones.

I, evidentment, la nostra identitat es reforça quan parlem del Camp de Treball del Castell de Sant Iscle: un projecte que ens endinsa encara més en la història del nostre poble i ens fa coneixedors del patrimoni que ens envolta mentre compartim una bonica experiència personal i col·lectiva. Enguany recuperem l'activitat prepanidèmica, amb la realització de dos torns de 24 participants cada un. Això fa possible que hi hagi 30 dies d'excavació al Castell de Sant Iscle.

D'aquí poc obrirem les inscripcions, podeu estar informats de tot a través del nostre Instagram: @grupesplaidrereenc, i al web www.grupesplaidrereenc.com. Moltes fefes!

Ranxo 2022: Tornem a fer bullir les peroles!

Ja fa dos anys, de l'inici de la pandèmia que ens ha canviat significativament les nostres vides i ha sacsejat l'economia i el nostre sistema sanitari. Diuen, però, que de totes les situacions se'n poden extreure lliçons. I és que aquesta pandèmia ens ha destapat que n'hi ha prou amb poc per viure, però que són imprescindibles uns mínims de qualitat. I és que l'erosió provocada per aquesta pandèmia ha accentuat les desigualtats socials i ha castigat fortament els sectors més vulnerables de la societat. Aquesta dura realitat ens fa adonar de la necessitat d'ajudar-nos, de ser generosos i de ser el màxim de solidaris entre nosaltres. I aquesta és una de les raons de ser del Ranxo, ens permet solidaritzar-nos entre nosaltres amb la seva màxima expressió, mantenint l'esperit solidari dels seus orígens.

L'any passat vàrem haver d'adaptar-nos a la situació i vàrem fer un Ranxo descentralitzat i molt participatiu, a on el poble de Vidreres va poder elaborar el Ranxo a casa seva seguint el vídeo tutorial elaborat per la Comissió del Ranxo, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vidreres. Va ser un èxit amb majúscules! Va ser molt emocionant veure com tot un poble s'uneix i es bolca amb la festa malgrat les adversitats.

Hem estat aquests darrers dos anys amb el foc baix, allò que en diuen "que va fent la viu-viu". Però el caliu no s'ha apagat. Ara és l'hora de tornar a revifar el foc! Enguany esperem poder tornar-nos a veure a la plaça Lluís Companys, adaptant-nos a la situació, i vetllant per la seguretat i salut pública. La nostra voluntat és tornar a realitzar el Ranxo adaptant-nos a la situació epidemiològica. Tot i que encara no tenim clar quantes peroles farem, si la situació ho permet, la tradicional recollida porta a porta del diumenge es realitzarà dins del marc de

mesures de seguretat establertes, per exemple, amb un test previ de tots els membres i ús de gel hidroalcohòlic per la tranquil·litat de qui ens obri la porta.

Voldríem aprofitar per agrair l'enorme tasca que estan realitzant les escoles per ensenyar als més petits de la casa el que significa el Ranxo. *El Conte del Ranxo*, l'auca i *La Cançó del Ranxo* ens han brindat l'oportunitat per apropar el Ranxo als alumnes, i despertar-los la curiositat per aprendre més coses sobre la nostra tradició. D'altra banda, estem molt satisfets també de la seva implicació en l'elaboració dels dibuixos que finalment un d'ells és seleccionat per sortir en el plat de cada edició. És una gran oportunitat per transmetre i reflectir alhora el Ranxo des de la seva perspectiva.

Com bé sabeu, el Ranxo de Vidreres és membre de la FERSHC (Federació d'Escudelles, Ranxos i Sopes Històriques de Catalunya), que té com a objectiu que els àpats solidaris històrics celebrats en les viles del nostre territori puguin esdevenir Festa Patrimonial d'Interès Nacional. El camí cap al Patrimoni no és fàcil ni ràpid, però molt il·lusionant.

El primer pas que cal fer és inscriure aquestes festes al catàleg de patrimoni festiu. En aquest sentit, des de la Comissió del Ranxo, tal com ja han fet els nostres companys de Gelida, Ponts i Verges, hem presentat la documentació requerida al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya per tal d'inscriure'ns. Ha calgut presentar referències històriques sobre els orígens, tradició, i descriure els elements festius i singulars de la nostra festa, aportant referències bibliogràfiques.

La Comissió
del Ranxo

Agraïm a tothom que ens ha ajudat desinteressadament a cercar tota aquesta informació i a tothom que ha compartit informació, ja siguin fotografies o referències textuais, ja que són el patrimoni d'un poble. Esperem poder-vos donar més novetats al més aviat possible. A banda d'aquest objectiu principal, la FERSHC treballa en altres aspectes com la recerca d'altres pobles on també se celebren aquests àpats solidaris històrics, la coordinació de les trobades anuals i la difusió de les nostres festes. En aquest sentit, a l'última assemblea es va aprovar la creació de la Comissió Lila que té com a objectiu principal analitzar i potenciar la presència i la participació de dones a les colles membres de la FERSHC.

Volem aprofitar per recordar a tots els vidrerencs i vidrerencques que si tenen imatges o documents relacionats amb el Ranxo, que es posin en contacte amb nosaltres. Tenim un gran interès per col·leccionar tot tipus de material relacionat amb la nostra festa i afegir-lo a la nostra web creada recentment (www.ranxovidreres.cat). La idea principal és tenir una base de dades per preservar així la memòria històrica i a on tothom qui ho desitgi hi tingui accés.

És molt important cooperar, ajudar-nos i adaptar-nos, sobretot en temps difícils. Agraïm al poble de Vidreres la seva comprensió, i a les colles històriques de la FERSHC per l'ajuda i per compartir idees sobre com celebrar la festa mantenint el seu esperit durant aquests darrers dos anys. Esperem poder recuperar la normalitat i poder col·laborar al màxim amb les diverses activitats realitzades al llarg de l'any. Entre tots hem de recuperar el camí de la normalitat. Agraïm també tots els missatges de suport que hem rebut a la Comissió, i esperem poder tornar a bullir Catalunya amb força.

Ara més que mai, solidaritat i salut a tothom! Visca el Ranxo! Visca Vidreres! Us esperem el dimarts de Carnaval a la plaça Lluís Companys!!!

Fotografia del Ranxo de 1922. Aquesta és la foto més antiga que es coneix del Ranxo de Vidreres.

Fotografia del Ranxo de 1926.

Fotografia del Ranxo de 1927.

@Ranxo_Vidreres
/comissiodelranxovidreres ranxo_vidreres
www.ranxovidreres.cat

L'orgull, la tradició i el patrimoni d'un poble!

Actuació decorativa a la Pineda d'en Mazó

Des del Centre Cívic de Vidreres, els alumnes d'aerografia i dibuix joves de l'escola d'arts plàstiques de Vidreres, fan una actuació decorativa a la Pineda d'en Mazó.

Modificant algunes pintades incíviques que s'hi havien fet. El treball va consistir en dues parts, primer van procedir a repintar portes i finestres, així com el lloc de la brasa.

Per últim van fer un bonic treball amb papallones de colors i degradats, que prèviament havien dissenyat i preparat amb molta cura.

Escola d'arts plàstiques de Vidreres.
Centre Cívic de Vidreres.

Reis

Teresa Carbonell

Helena Batlle

Recomanacions literàries

El setembre i la nit, de Maica Rafecas

(LaBreu Edicions) Novel·la

Tot el que passa a *El setembre i la nit* deixa petjada. Sortirem de la novel·la amb la sensació que l'Anaïs i les vinyes que configuren el paisatge penedesenc ja formen part de nosaltres. Perquè en aquesta història hi ha protagonistes humans, però n'hi ha un altre que ens acompanya a cada capítol: la natura.

Quan l'Anaïs s'assabenta que volen expropiar la vinya familiar per construir-hi un polígon industrial el món li cau a sobre i comença una lluita a contrarellotge per intentar aturar-ho. A ulls de tothom, familiars, amics i veïns, ha embogit, s'ha obsessionat amb aquesta rebel·lió, però ella, obstinada i ferma als seus valors, està disposada a arribar fins al final. Trama i estil conjuguen a la perfecció i ens il·lustren un entorn privilegiat i molt vívid amb uns personatges inoblidables.

Una novel·la sobre la salut mental, l'angoixa i la força de les emocions, sobre què suposa no encaixar o no trobar el lloc al món, sobre què vol dir no ser acceptat per la resta perquè has escollit ser fidel als propis principis.

Les nenes que llegien al lavabo, de Sebastià Portell

(Ara Llibres) Assaig

El missatge de Sebastià Portell en aquest assaig és clar: «escriure, llegir, poques vegades pot ser una equivocació» i encara menys una imposició o obligació. L'autor mallorquí entén la literatura com un fet «essencialment social, comunitari i compartit». A *Les nenes que llegien al lavabo* hi reivindica la llibertat de la lectura i l'escriptura, el seu poder curatiu però també revolucionari. Posa sobre la taula el llegir sense embuts, lluny de cànons, llistes i reptes. Ho fa amb una mirada crítica, amb perspectiva de gènere i a través d'un viatge interior molt profund. Ens obre les portes a la seva infantesa, família i experiència vital. I hi entrarem amb molt de gust, curiositat i respecte. I li aplaudirem tanta generositat i intel·ligència.

Hôzuki, la libreria de Mitsuko, d'Aki Shimazaki

(Nórdica Libros) Novel·la

La Mitsuko, propietària d'una llibreria de vell, és una dona amb una fortalesa increïble i una capacitat d'estimar que, malgrat no ser del tot explícita, intuïm —i aquesta intuïció, aquest captar entre línies, només pot ser possible quan allò que s'hi narra està tan ben quallat que convenc. Si bé aquí la llibreria no té el protagonisme que hauria esperat, sí que és el punt de partida i el lloc a través del qual es desenvolupa la història de la Mitsuko, que durant la setmana treballa de llibretera i els divendres se submergeix en l'oci nocturn per tirar endavant la família, formada per en Tarô —el seu fill amb discapacitat auditiva— i la seva mare.

El que fa especial aquesta novel·la és l'amor incondicional s'hi respira. L'esforç i la perseverança d'una mare per fer seu el que se sent seu. Aquest sentiment de pertinença és d'una potència extraordinària i es reforça, sobretot, a partir d'un gir argumental que no veiem venir i que captiva i fa patir a parts iguals.

Un Nadal molt especial a l'escola Escola Salvador Espriu

El fred, la neu, la gebrada al matí i la boira de Vidreres ens fan veure que l'hivern arriba i, amb ell, el Nadal.

El mes de desembre és sinònim de màgia i l'escola s'omple de calendaris d'advent, de tions, d'arbres de Nadal, de bons desitjos, de cartes a Ses Majestats els Reis d'Orient i de solidaritat. L'esperit nadalenc impregna cada racó de l'escola, amb unes decoracions que ens ajuden a viure aquesta època de l'any d'una manera ben especial.

Les nostres tradicions prenen protagonisme en el dia a dia a l'escola, malgrat les restriccions que encara vivim. Així doncs, cantem nadales amb mascareta, anem a buscar el tió al bosquet o al pati i el fem cagar amb distància, escrivim la carta a Ses Majestats els Reis d'Orient i els les fem arribar fins i tot de manera telemàtica. També hem fet fanalets per anar-los a esperar a la cavalcada. Ep! Els més grans, també hem fet l'amic invisible i hem passat bones estones deixant-nos missatges i pistes.

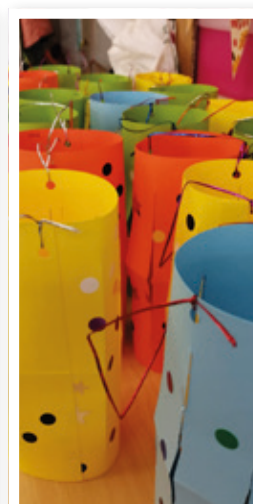
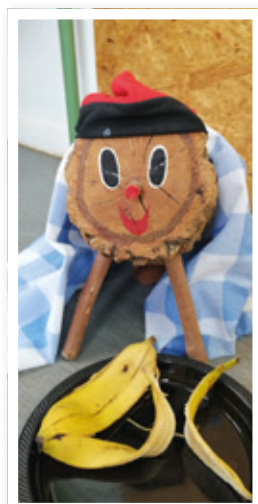
Com sempre, hem col·laborat amb la Marató de TV3, destinada a la salut mental. Aquest curs, hem organitzat una setmana de cinema en anglès a l'escola, la *Cinema's Week*. Malgrat que no hem pogut menjar crispets veient les pel·lícules, hem passat una bona estona i hem posat de manifest que, si la solidaritat és sempre important, ho és encara més en èpoques difícils com l'actual.

Gràcies a tots plegats hem recollit més de 600 €!

Un any més, entre tots i totes, hem aconseguit mantenir la il·lusió dels infants, fer del Nadal una època especial i de l'escola un espai segur, de convivència i de respecte, on tothom és benvingut!

Ens acomiadem amb un desig que, de ben segur, compartirem tots plegats: que el 2022 arribi ple de salut, feina, pau i sigui l'any del final de la pandèmia.

Ukeleles a l'escola!

Escola Sant Iscle

L'Escola Sant Iscle, amb la col·laboració de l'Ajuntament i l'AFA, ha fet una inversió en la compra de 25 ukeleles. Aquest instrument d'origen hawaïà i anomenat també ukulele, s'ha convertit en un instrument de moda en moltes escoles i instituts de secundària.

Es tracta d'un instrument que té molts avantatges, com ara el preu, que és força econòmic si es compara amb altres instruments de corda. També és un instrument que s'aprèn amb facilitat gràcies a la seva dimensió i el nombre de cordes (en té quatre).

Els infants poden tocar-lo amb resultats gratificants des del primer dia. Té una sonoritat única i agradable que permet que molts infants puguin tocar alhora. Amb l'ukelele, els alumnes poden tocar i cantar cantarelles al mateix temps i permet treballar els continguts propis de l'àmbit de música amb un munt d'activitats diferents: cantar, escoltar, ballar, tocar, crear..., així com treballar valors en la pràctica de conjunt orquestral, ja que també es pot combinar amb la pràctica d'altres instruments, com ara la flauta, el carilló o altres instruments de percussió.

Els nens i nenes de l'escola de cicle superior i cicle mitjà han començat a conèixer l'instrument amb molta il·lusió. Cadascú es responsabilitza d'un ukelele i en té cura durant les sessions de música. Els colors, la mida i el so el fan atractiu i bonic. Hem preguntat a alguns alumnes sobre l'arribada dels ukeleles a l'escola:

"M'agraden molt els ukeleles perquè són fàcils de tocar i són de colors." Badjalo (6è)

"M'ha fet molta il·lusió que els portin al cole. M'agraden i són fàcils de tocar." Marc (6è)

"M'ha agradat molt la proposta perquè ens han donat l'oportunitat de tocar un instrument nou", Biel (6è)

"L'ukelele ens ajuda a compartir i no tocar sols", Filip (6è)

"L'arribada dels ukeleles em sembla molt bé perquè és un instrument molt original i a tota la classe ens sembla molt bona idea, n'estem molt contents", Elva (6è)

"A mi em sembla molt guai i divertit perquè mai havia tocat un ukelele", Naiara (6è)

"Amb l'ukelele aprenem música de manera divertida", Emma (6è)

Observació a l'IES Vidreres

Institut de Vidreres

Observar a través d'un telescopi per primera vegada sempre és una experiència màgica. Només uns vidres i potser algun mirall que concentra la llum que ens arriba del cel entre un mateix i el cel... I si a aquesta primera impressió, hi sumem que estem mirant altres mons, l'experiència ja és completa. Així va ser el 17 de desembre passat, que amb dos telescopis vam poder observar la Lluna i fins a tres planetes en una nit freda però amb molt bones condicions meteorològiques.

Primer Venus en la seva fase minvant, com una Lluna que es va pondre ràpidament; tot just a la seva esquerra i un pèl més amunt, Saturn amb els seus anells, que es veien perfectament; i una mica més amunt, Júpiter, el més gran dels planetes, tot mostrant algunes de les seves llunes i les seves bandes de núvols. Aquests cossos celestes no es veuen influenciats per la contaminació lumínica, i la ubicació de la jornada va ser excel·lent.

Durant unes dues hores vam anar combinant-ho amb la Lluna, que sempre és un objecte increïble i emocionant de veure! Alguns fins i tot van intentar fotografiar-la amb el mòbil, i amb bons resultats! Una estona entretinguda en la qual tothom va poder observar i identificar aquests cossos celestes, la majoria per primera vegada. Per repetir-ho!

Francesc Pruneda

@francescpruneda @astroemporda

www.astroemporda.net

El Departament d'experimentals de l'Institut Vidreres va organitzar el 17 de desembre una observació astronòmica per als alumnes d'ESO i Batxillerat a Vidreres. Es varen poder veure Venus, Saturn, Júpiter i la Lluna i alguns afortunats varen fer fotos a la Lluna! Moltes gràcies als assistents i a Francesc Pruneda i Manel Contreras per la seva col·laboració. Els telescopis que es varen fer servir van ser un telescopi catadiòptic Celestron C8, tipus Schmidt-Cassegrain, amb muntura equatorial assistida per ordinador, i un telescopi tipus Newtonià, marca Celestron C200N, amb muntura tipus equatorial alemanya, també amb seguiment assistit per ordinador.

Si voleu veure fotografies fetes per en Francesc Pruneda, podeu visitar el seu web: <https://www.astroemporda.net/> i Instagram https://www.instagram.com/astro_emporda/.

En aquests altres enllaços podeu trobar fotografies fetes per l'alumnat de l'institut i els organitzadors.

El Rec Clar pel món

Dory i Edu a Palenque, Mèxic

Solucions dels entreteniments

SOLUCIONS
força, càvec, aixada, aixadell, rascler, dallia, esclopè, fanga, podall, rampill, rella, volant, tràmec

REFRANY
Si la Candellerariu, el fred és viu. Si la Candellera plora, el fred és fora. Refranyer.

LES 10 PREGUNTES SOBRE EL BARÇA
1. Festa petita (14/11/2021), 2. Lionel Messi, 3. Alexia Pu-
tillas, 4. Antoni Ramallets, 5. Josep Lluís Núñez, 6. Josep
Mercader, 7. Temporada 2002-03, 8. H. Stokkoy, 9. 1957,
10. Per xillar la marxa reial, himne espanyol (1925)

SOLUCIONS SOPA DE LLETRES

1	R	E	F	E	R	E	N	D	U	M	C
2	I	N	T	R	U	S	A	C	A	P	A
3	E	V	I	T	N	E	S	N	O	C	
4	R	A	D	A	N	S	U	R	E	R	A
5	A	B	O	C	A	T	Q	U			
6	D	E	S	U	S	A	E	S	A	U	
7	E	R	N	A	T	U	R	A	E	E	
8	C	A	R	D	X	I	P	R	E	R	S
9	A	M	I	S	T	A	R	E	N	E	P
10	B	A	T	A	L	E	O	R	N	I	
11	A	M	O	N	O	F	A	S	I	C	A
12	N	Y	E	S	T	O	L	A	B	A	T

SOLUCIONS MOTS ENCREUATS

3	7	4	1	6	2	8	9	5
1	2	9	5	8	7	4	3	6
6	8	5	9	4	3	1	2	7
9	6	7	8	1	4	2	5	3
5	1	3	7	2	6	9	8	4
2	4	8	3	5	9	6	7	1
7	9	6	2	3	1	5	4	8
8	3	1	4	9	5	7	6	2
4	5	2	6	7	8	3	1	9

SOLUCIONS SUDOKU

"Año nuevo, vida nueva"... Pero menos...

Si no en teníem prou amb la primera, segona, tercera... onada, n'arriba una de nova: ja és la sisena.

Segons les autoritats sanitàries de Catalunya, la cosa està complicada. A data de 19 de gener, des de l'inici de la pandèmia, 1.971.022 persones ens hem contagiats.

A la mateixa data, 2.703 persones estaven hospitalitzades (502 a la UCI). 6.154.511 persones tenien la pauta completa de vacunes, i quasi tres milions s'havien posat la tercera dosi.

Si tenim en compte que a Catalunya hi vivim 7.566.000 de persones, només cal fer una resta per comprovar que al voltant d'1,5 milions de persones no han rebut encara cap vacuna.

En uns casos per voluntat pròpia (JA SE SAP, EL MÓN ESTÀ EN PAU, DE MOMENT, I ELLS TAMBÉ), i en altres, bàsicament, perquè algú va decidir que a les escoles i als instituts no era necessari.

Afortunadament, hi ha qui ha rectificat i s'han posat a vacunar allà a on en principi no calia (o podien esperar), i els altres, a pesar que "EL MÓN ESTÀ EN PAU (DE MOMENT), I ELLS TAMBÉ", cada vegada són menys, ja sigui per voluntat pròpia o a la brava (que és la pitjor de les maneres, i no li ho desitjo a ningú).

Però... Vindrà una setena onada? Espero que no.

Espero que torni la normalitat, que tornin les abraçades d'alegries, els petons de felicitat, els dinars en família, els passejos sense esquivar a ningú, veure els carrers i espais plens de vida, que la Festa Major no sigui *online*, sortir a sopar i saludar els de la taula del costat, veure els nostres i les nostres atletes a les pistes competint sense mascaretes. Vull la companyia de la gent que estimo. Vull tornar a viure com fa tres anys... NI MÉS NI MENYS, i us demano a tots que feu el possible per tal que així sigui.

Gent de Vidreres, rebeu una forta abraçada de part meua, i de tots els que formem part del Club Twirling Vidreres.

Nou Patí Vidrerenc

Al setembre, després d'estar confinats durant tant de temps i tancats a casa, el NOU PATÍ VIDRERENC va poder tornar a obrir les portes per fer noves inscripcions i per rebre nous membres que vulguin compartir amb nosaltres aquest esport que tant ens ha donat i que ens uneix tant. Precisament després de no poder relacionar-nos amb els nostres veïns de la manera habitual i de no poder fer cap activitat física fora de casa és quan ens adonem de la importància que els nostres nens, nenes i joves tinguin la possibilitat de poder continuar gaudint d'aquest art i de tot els que ens aporta.

Al nostre club us oferim de participar en un ambient familiar, on les vostres filles i fills podran relacionar-se i fer noves amistats, aprendran un esport tan bonic i elegant com és el patinatge, així com a competir d'una manera esportiva. Desenvoluparan el seu físic, la seva força, l'elasticitat i especialment la coordinació. Aprendran una nova via per expressar les emocions i els sentiments. I per últim, i no menys important, serà una bona oportunitat per començar a treballar aspectes del seu caràcter que els seran de gran ajuda a l'etapa adulta, aspectes tan indispensables avui dia com la disciplina, l'actitud, el coratge i la resiliència. Us hi esperem a tots.

Agnès Oliver

**Club Bàsquet
Nou Caulès**

El bàsquet va néixer

El bàsquet va néixer al nord dels Estats Units el 1891 com a resposta a la necessitat de fer alguna activitat esportiva durant l'hivern. A un professor canadenc de la Universitat de Springfield (Massachusetts), James Naismith, li va ser encarregada la missió d'idear un esport que es pogués jugar sota sostre. Naismith va analitzar les activitats esportives que es practicaven a l'època, bàsicament de força i de contacte físic, i va pensar en una pràctica prou activa, que requerís més destresa que no pas força i que no tingués gaire contacte físic. El canadenc va recordar un antic joc de la seva infància anomenat Duck on a rock (L'ànec sobre una roca), que consistia a intentar assolir un objecte col·locat damunt una roca llançant-hi una pedra.

Als nostres dies, com passa amb l'activitat física en general, l'esport reporta múltiples beneficis a la salut, tant físics com psíquics.

Des del punt de vista físic, el bàsquet és conegut com l'esport ràfega. El motiu és que cal una gran velocitat, agilitat i coordinació per practicar-lo. Gràcies a aquest ritme d'execució, ens permet millorar totes les habilitats motores del nostre organisme, especialment les que tenen a veure amb la coordinació i l'equilibri. És, en definitiva, un exercici molt complet.

Pel que fa al benefici psíquic, per les seves característiques el bàsquet ajuda els nens i les nenes a créixer comprement la importància del

treball en equip, de l'esforç i de la companyonia. També cal esmentar que s'hi aprèn a respectar tant el rival com els àrbitres i les seves decisions, la disciplina.

Després de pràcticament dos anys de "normalitat interrompuda", creiem amb més fermesa que mai que hem de continuar donant suport i potenciant la pràctica d'aquest esport i salvaguardant els valors d'un club que a la nostra població presenta un arrelament i una popularitat encomiables.

Amb la satisfacció de poder seguir assolint aquest objectiu, fa unes setmanes va tenir lloc la presentació dels nostres equips per a aquesta temporada, que es materialitza en les xifres següents: el NOU CAULÈS té un centenar de jugadors que es distribueixen en vuit equips federats i que van des dels més petits, que formen part de la nostra escoleta, fins a l'equip sènior, que juga a la segona categoria. Tot plegat està dirigit per un cos de tècnics de tretze persones més una Junta Directiva de deu membres.

Amb una mirada plena d'il·lusió posada en la possibilitat de reeditar la celebració del Ludibàsquet 2022, no pararem en el nostre afany de construir dia rere dia un gran club per als nostres jugadors i amb els nostres jugadors.

Club Olímpic Vidreres

El 12 de desembre de 2021 vam organitzar el 32è Cros de Vidreres. La participació d'atletes va ser molt nombrosa. Grans i petits vam gaudir d'una jornada d'atletisme d'alt nivell. Aprofitem per animar els nens i les nenes de Vidreres a practicar esport amb nosaltres al Club Olímpic Vidreres, ja sigui a la secció d'atletisme o de voleibol. Telèfon de contacte: 629802781.

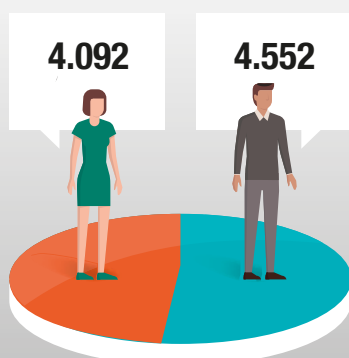

Les 10 preguntes sobre el Barça

Som-hi una altra vegada. Vet aquí ja que hem plantejat vint preguntes, i amb aquesta tercera entrega sumarem la trentena de detalls sobre alguna pàgina de la història del nostre club. Al número passat hi havia una mica de tot plegat: noms femenins, qüestions d'actualitat sobre la plantilla actual, i un nom de futur vinculat amb el nostre poble.

Aquesta pàgina també permet el reconeixement a seccions glòries del club i la recuperació de jugadors històrics que sempre hem de tenir presents. I perquè tothom ho pugui confirmar, les solucions no cal buscar-les més enllà del *Rec Clar*, si és que calgués, només cal repassar bé totes les pàgines.

1. Quin dia es col·locar la placa a la casa pairal de Martí Vergés?	Festa Major (4/9/2021)	Festa del Ranxo 2021	Festa petita (14/11/2021)
2. Quin jugador ha jugat més partits oficials al Barça?	Ladislau Kubala	Lionel Messi	Xavi Hernández
3. Qui ha guanyat la Pilota d'Or femenina del 2021?	Sandra Paños	Lieke Martens	Alèxia Putellas
4. Quin porter era conegut com "el Gat de Maracanà"?	Antoni Ramallets	Josep M. Pesudo	Ricardo Zamora
5. Quin ha estat el president que ha ocupat més temps el càrrec?	Josep Lluís Núñez	Joan Gaspart	Enric Llaudet
6. A part de Martí Vergés, quin altre jugador vidrerenc ha lluit la samarreta del FC Barcelona com a professional?	Antoni Balmaya	Josep Mercader	Fàbregas "el Sastre"
7. Quin any va guanyar el Barça la primera Eurolliga de bàsquet?	Temporada 1989-90	Temporada 2011-12	Temporada 2002-03
8. Quin d'aquests jugadors va fer una trepitjada famosa a un àrbitre?	Juan "Milonguita" Heredia	Johan Neskens	H. Stóitxkov
9. Quin any es inaugurar el Camp Nou?	1940	1957	1992
10. Per què i quan van suspendre el FC Barcelona i l'Orfeó Català alhora?	Per promoure un referèndum (2014)	Per xiular la marxa reial, himne espanyol (1925)	Per envair el camp de les Corts (1956)

Cens de la població

Del 15/09/2021 al 15/12/2021 la població de Vidreres ha augmentat en 75 habitants.

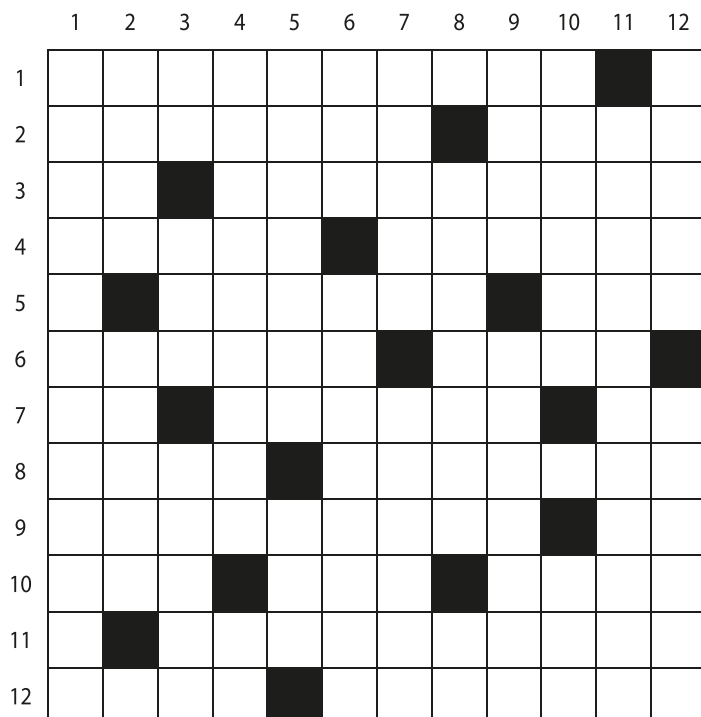
Ha passat dels 8.569 a 8.644.
D'aquests habitants 4.552 són homes i 4.092 són dones.

Font: Padró municipal d'habitants

Joaquim Bayé

Fem poble tot entretenint-nos

HORITZONTALS

1. L'hem fet a Vidreres però no ens el deixen fer a Catalunya. Els romans de casa. 2. Entra sense demanar permís als taurins que han perdut el nord. Mà de pintura d'en Superman. 3. Entitat Vidrerenca. Accedir, però portant la contrària. 4. Nedar al revés. Arbre que proveeix matèria primera als tapers. 5. Cap d'ase. Sembla un advocat, aquell que treu el cap per la finestra. Taquí sense queixar-se. 6. Deixa de fer servir coses estranyament usades. Personatge bíblic que es va vendre l'herència per un plat de lleties. 7. Marca de segona. Mare maltractada. Sones. 8. Visa anglesa que té un animal darrere. Ens anuncien la proximitat de la mort. 9. Es feren amics gràcies a un setmanari anarquista. En Pau. 10. Ratpenat de Londres. Aire que ens dona alegria. Te'l fas quan et fas el desentès. 11. La. Té una sola fase. 12. Ho comparteixen les cigonyes i les escopinyes. Té poc seny i, a sobre, porta la contrària.

VERTICALS

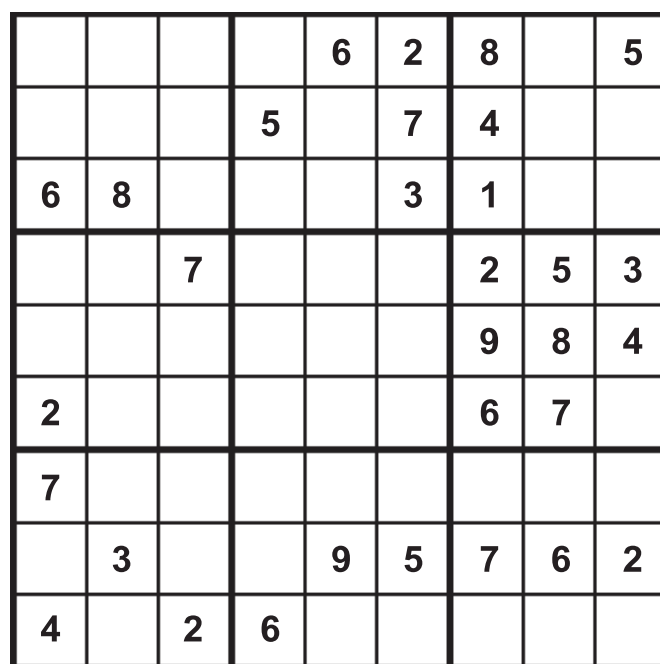
1. Neix a Aiguaviva i mor al Rec Clar (tres mots que llisquen per l'horitzontal). 2. En poques paraules: és inútil fer aquesta paret. Estimaré la lluna. Cop de puny. 3. Fot la vocal. Poble de la Cerdanya que apareix al cadastre. Es porta per fer música. 4. Fan com els vagabunds, que no romanen fixos en un lloc. Si el tens a l'esquena, senyal que treballes poc. 5. Així ens està quedant la casa de can Manlleu, quina pena. Obren el tancament. 6. El de Vidreres cau cap a les muntanyes de Caulès. No és estrany confondre'l amb una balena. 7. Fa portable el cabàs. Lliureu l'ofrena als cels. 8. Del dia. Musa de la música. La fi del final. 9. Rusc fet malbé. Es grata molt el cap. 10. Cinc a zero. Un quart de tres. A l'alta Ribagorça. 11. És normal que tingui casa a Porqueres. 12. El que cau sol agradar molt. Víctima d'en Villarejo.

Sopa d'eines

Trobeu-hi tretze eines de pagès, de l'hort o del jardí. Amb les lletres escadusseres, podreu formar una famosa dita del mes i d'on ha sortit.

Sudoku

Josep Borrell

Pollastre rostit amb poma

El pollastre sempre ha sigut un plat molt econòmic i per poder-lo menjar en dies de festa. Aquest producte es pot acompanyar amb qualsevol verdura, fruita, peix o cargols. A més, sol agradar a tothom, petits i grans, sempre que estigui acompanyat d'un bon cava. Avui el farem amb pomes golden de Girona, que són les menys dolces.

INGREDIENTS PER A 4 COMENSALS

- Pollastre (1,300 kg)
- 2 cebes mitjanes
- 3 tomàquets madurs mitjans
- 6 grans d'all pelats
- Una fulla de llorer i farigola
- ½ copa de conyac
- Oli d'oliva (2 dl)
- 12 grams de sal
- Aigua (½ l)
- 3 pomes golden de Girona

ELABORACIÓ

Posem una cassola una mica ampla amb oli d'oliva al foc. Un cop l'oli estigui calent, posarem el pollastre tallat a octaus, sense la pell i salpebrat, que rosteixi una mica. Quan estigui ros, li donarem la volta i tot seguit hi afegirem la ceba, el tomàquet tallat a trossos, els alls, el llorer i la farigola. A continuació, hi posarem la mitja copa de conyac i deixarem que l'aigua rosteixi. Al cap de 10 minuts, afegirem les pomes sense pela tallades a quarts, i ho deixarem rostir durant ¾ d'hora. Quan l'aigua s'hagi evaporat, el plat ja estarà a punt per servir.

Per beure, cava, i per als petits, aigua. Bon profit.

Elies Guari

Frixuelos sense gluten

En aquesta ocasió us porto unes postres típiques asturianes. Els *frixuelos* són una massa semblant a la de les creps, però que es couen molt més fins i que es poden menjar sols. Són tan bons i tenen tant de gust que no necessiten res més.

A més a més, he adaptat aquesta recepta perquè els celíacs també en puguin menjar sense perdre el gust dels frixuelos originals.

INGREDIENTS PER 12 FRIXUELOS

- 115 g de maizena
- 35 g de sucre
- 120 g d'ou
- 160 g de llet
- Ratlladures d'1/4 de llimona
- Sucre per posar entre capes

PROCEDIMENT

1. Batem els ous amb el sucre i la ratlladura.
2. Hi afegim la maizena en dos cops.
3. Hi posem la llet en dos cops.
4. Untem una paella antiadherent amb una mica d'oli i hi posem una cullerada de massa just per cobrir el fons de la paella.
5. En coem una banda, la girem i ho deixem fins que estigui ben cuita.
6. Les anem apilonant en un plat i, entre cada frixuelo, hi posem una mica de sucre, que amb la humitat s'anirà fonent.
7. Un cop cuits, cadascú n'agafa el seu i el cargola.

Vocabulari de la pandèmia

L'arribada de la pandèmia ha vingut acompanyada d'una terminologia mèdica i científica, a la qual no tots estàvem acostumats. El ressò de tot allò relacionat amb la malaltia ha convertit metges, epidemiòlegs, periodistes especialitzats i tota mena d'experts en habituals als mitjans de comunicació i a les xarxes socials. I amb ells, una sèrie de paraules específiques i de nous acrònims. Fins ara estaven restringides a l'ús professional però ara han inundat el nostre vocabulari habitual. Des d'un estadi inicial i probablement més assequible, parlàvem del binomi epidèmia/pandèmia i ara hem arribat a un nivell de més dificultat amb les darreres i sovint controvertides proves de detecció de la covid-19: PCR, test d'antígens i test d'anticossos. Certament, formen part del dia a dia i molts les hem patit. No obstant, no sempre som conscients del significat i dels matisos que comporten.

Per això creiem interessant repassar què són:

La prova PCR (acrònim anglès de reacció en cadena de la polimerasa) serveix per a detectar la presència del virus SARS-CoV-2, o sigui, si la infecció és activa, gràcies a l'alta especificitat i sensibilitat. Aquesta prova nasofaríngia detecta directament si hi ha material genètic del virus. La mostra es porta al laboratori i el resultat triga de mitjana un o dos dies. El resultat indica que el virus és present a l'organisme, però no detecta si s'ha passat la malaltia.

La prova del test d'antígens serveix per a detectar també la infecció activa, ja que s'identifica mitjançant la detecció de la presència de proteïnes del virus. La mostra nasal o de saliva es tracta al mateix lloc on es recull i triga de mitjana entre 15-30 minuts. El resultat positiu significa que el virus és present, però tampoc se sap si s'ha passat la malaltia. Aquest test cal fer-lo en els set primers dies de la infecció, quan la càrrega viral és alta.

Per a saber si són fiables aquests tests, s'han de consultar els nivells de sensibilitat i especificitat a les instruccions d'ús. A la Unió Europea es recomana fer servir un test amb una sensibilitat del 90 % i una especificitat del 97 %.

Al principi només eren d'ús professional, però actualment hi ha els test d'autodiagnòstic d'antígens per a ser utilitzat per tothom. ATENCIÓ: cal que portin el marcatge de la CE i que estiguin avaluats pels organismes oficials. Al nostre país són de venda exclusiva a les farmàcies. El motiu principal és assegurar i preservar la fiabilitat d'aquests tests per sobre de les possibles falsificacions i còpies, les quals circulen en altres canals.

L'AEMPS (Agencia Española del Medicamento y Productos Sanitarios) és l'autoritat sanitària de referència per a tots en matèria de garanties de qualitat, seguretat, eficàcia, informació i accessibilitat dels medicaments, productes sanitaris, cosmètics i productes de cura personal, i així es controla la venda i distribució d'aquests tests d'autodiagnòstic. El test d'anticossos és una prova serològica realitzada a partir d'una mostra de sang (generalment una gota) en què es detecten diferents tipus d'anticossos específics enfront del virus SARS-CoV-2. Es tracta de les immunoglobulines: IgM i IgG. És a dir, no es detecta la presència del virus, sinó la resposta immunològica de l'individu.

Les IgM apareixen a la fase inicial de la infecció i desapareixen al cap de poques setmanes. Les IgG apareixen a la fase tardana de la infecció i poden romandre al llarg del temps, a vegades fins a anys.

Per tant, si surt positiu un test d'anticossos què vol dir?

Si és positiu per IgM, vol dir que el pacient ha estat exposat al virus recentment i que pot tenir la infecció activa o haver-la superat.

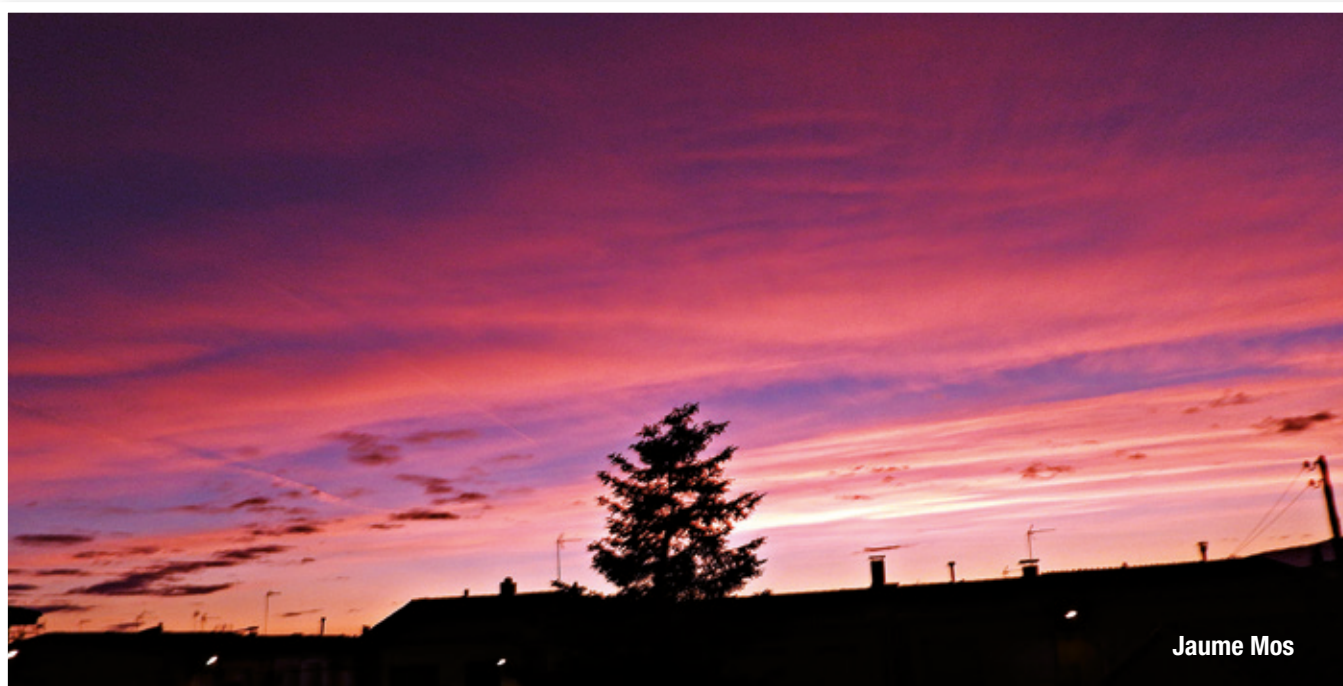
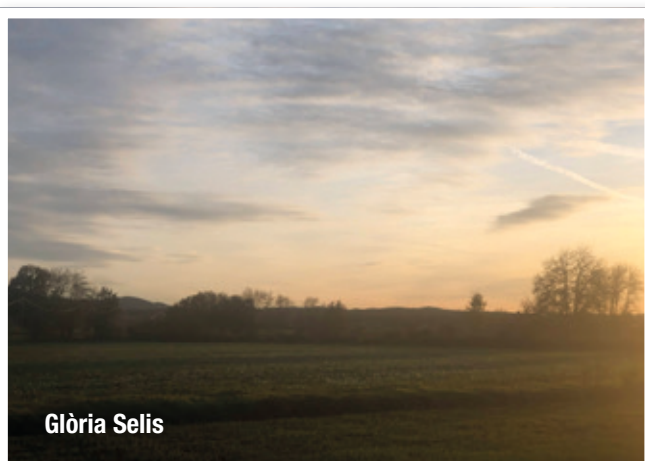
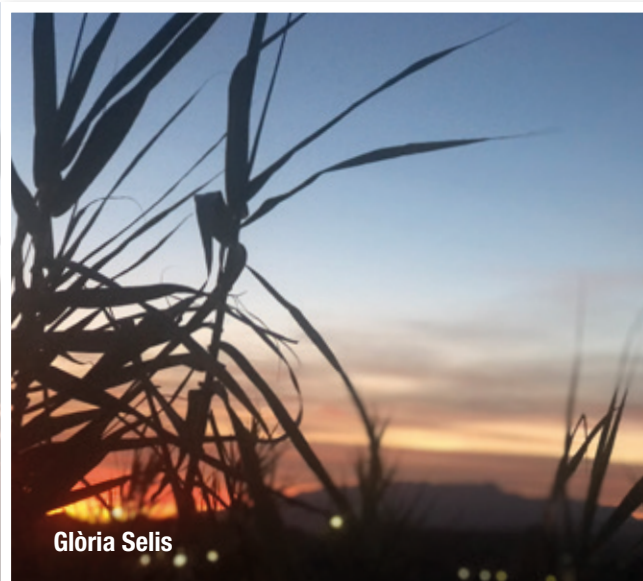
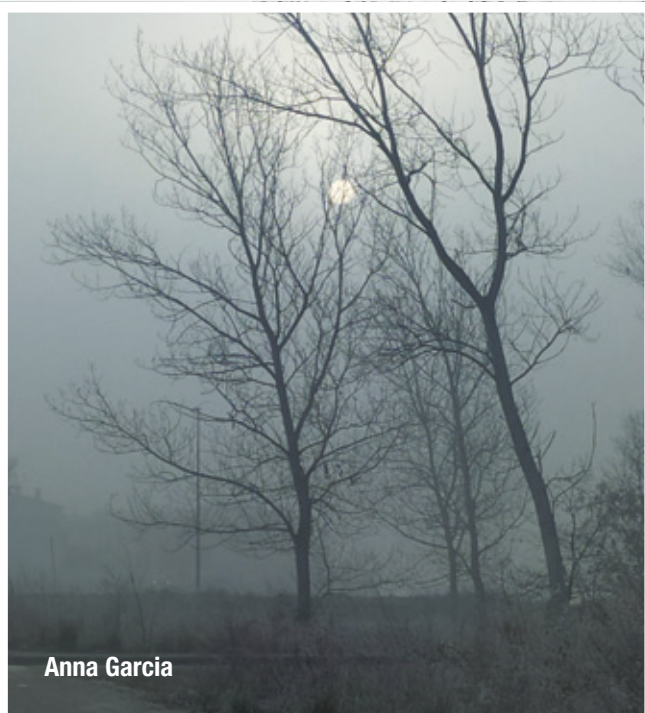
El positiu per IgG assenyala que el pacient ha estat exposat al virus, fins i tot mesos enrere.

Pot haver-hi un interval de temps en què convisquin les dues Ig, entre el moment de la infecció i el de la superació. També existeixen uns tests d'anticossos d'autodiagnòstic de venda exclusiva en farmàcies.

De tota manera, cal recordar que, davant la possibilitat que el virus SARS-CoV-2 sigui present, sempre hi ha la possibilitat de transmetre'l i contagiar-nos. Per tant, hem de seguir les recomanacions bàsiques de salut pública: l'ús de la mascareta, la neteja de mans i mantenir sempre la distància social pertinent (1,5/2 m).

Júlia Vilardell Fajula

Els Reis de Vidreres 2022

Malgrat les mascaretes i la prevenció necessària, una vegada més Vidreres va viure escenes de pessebre: els llumets pels carrers, pastorets abrigadets, uns pallassos riolers, les haimes solemnes i de gran realisme, l'església, les autoritats... i els Reis i les seves carrosses, i a més i sobretot tota la quitxalla, protagonista absoluta de la il·lusió i l'esperança.

Coneguem les plantes medicinals

El ginebre (*Juniperus communis*)

Nom en castellà: *enebro, nebro, enebriza, grojo*

Nom en francès: *genévrier*

Família: *cupressàcies*

El GINEBRE és un arbust frondós i revingut amb forces ramificacions a partir de la seva pròpia base si el seu hàbitat li és propici. És de fulla perenne i estan inserides en grups de tres. Són estretes i acaben de manera punxant.

La planta està amplament distribuïda en zones temperades i adapta la seva grandària al clima on vegeta. Al sud, per exemple, adquireix forma de columna que pot arribar a superar els 5 metres d'alçada, en canvi, a les muntanyes no arriba a superar els 2 o 3 metres i en llocs de neu fàcil, difícilment supera el metre d'alçada de forma molt esbarriada. És molt resistent a les climatologies extremes.

És originari de la zona mediterrània; també n'hi ha a la zona àrtica, des de Noruega fins a Rússia i nord d'Àfrica. Creix de forma espontània en terrenys no cultivables i zones molt assolellades per tota la comarca.

Els seus fruits, molt carnosos, tenen una forma lleugerament ovalada de color violeta-blavós fins a arribar a ser completament negres quan són madurs. Tarden de dos a tres anys a madurar, per això podem trobar en una mateixa planta baies de diferents colors, sobretot verdes i negres.

Aquesta planta ja va ser utilitzada per metges àrabs i grecs i en plena edat mitjana atribuïen guariments miraculosos a les seves baies i a la seva fusta, puix que l'olor i el fum, deien, allunyava la pesta i els dimonis. Diuen, també, que el ginebre era la planta preferida de Scheva, l'únic dimoni femella de tota la cort infernal.

Les darreres investigacions terapèutiques d'aquesta planta li atribueixen efectes diürètics importants i efectes depuratiu.

També és emprat des de fa molt temps per combatre el reumatisme, el dolor gota, la ciàtica, la bronquitis i per facilitar la digestió.

Mastegar les baies crues, malgrat tenir un sabor amarg, ajuda a treure el mal alè i disminueixen el problema d'acne juvenil.

Cal dir que aquestes baies són contraindicades per a les dones embarassades i per a les persones que pateixen d'inflamació renal, i que en dosis elevades poden irritar les vies urinàries.

Aquestes baies també es fan servir per aromatitzar la carn, i diversos licors, entre els quals la ginebra. La paraula anglesa *gin* deriva d'una abreviació d'Hollands Geneva, com es va denominar l'essència de ginebre, paraula que a la vegada deriva de l'holandès *jenever*, que significa 'ginebre'.

És freqüent, doncs, de veure sovint a plena tardor en les meves excursions persones que de manera artesana recullen les baies madures per a fins comercials.

Com a curiositat diré que per aromatitzar més de 400 litres de ginebra, s'usa solament un quilo de baies de ginebre, i, en canvi, per obtenir 15 ml d'essència se'n necessiten més de 10 quilos.

Agnès Oliver

L'eutrofització

En la situació actual d'escassetat d'aigua i sobreexplotació dels aqüífers, els rius no són capaços de diluir els nitrats que els arriben de les depuradores ni els fertilitzants usats en agricultura, que provoquen greus problemes de contaminació de rius i embassaments, però també del mar. Cal tenir en compte que gairebé el 45 % dels embassaments de l'Estat espanyol pateixen, en graus diversos, d'eutrofització. L'eutrofització és reconeguda com un problema de contaminació de les aigües a Europa i Amèrica del Nord des dels anys cinquanta del segle passat, una situació que els darrers anys s'ha agreujat.

*Pantà d'en Llobet.
L'aigua tèrbola i el color verd són signes d'eutrofització*

L'eutrofització es produeix quan l'aigua d'un riu, llac o embassament conté massa nutrients. D'entrada podria semblar que un augment dels nutrients és bo per mantenir la vida, ja que no faltaria aliment per a la flora i fauna aquàtica. Però en canvi, l'excés de nutrients provoca un creixement ràpid de plantes i organismes fotosintètics que recobreixen la superfície de l'aigua i impedeixen el pas de la llum solar a les capes inferiors. Aleshores l'aigua es torna tèrbola i la vegetació mor per manca de llum i no poder fer la fotosíntesi. Altres organismes, com bacteris, s'alimenten de la matèria morta i consumeixen l'oxigen que necessiten els peixos i mol·luscs. A vegades es desenvolupen algues tòxiques i microorganismes patògens. La descomposició de la matèria orgànica genera àcid sulfhídric, metà i amoníac, responsables de mals olors i d'un aspecte desagradable.

Els nutrients que més influeixen en el procés d'eutrofització són el fòsfor i el nitrogen. Cal tenir en compte que la producció d'aquests nutrients de forma natural és reduïda, per això la causa principal de contaminació són els compostos de fòsfor que contenen els detergents i que provenen d'abocaments urbans i industrials, mentre que els nitrats provenen de l'arrossegament i la filtració de fertilitzants agrícoles. En primer lloc, cal dir que els governs han de vetllar perquè tots els municipis disposin de sistemes col·lectors i de tractament de les aigües residuals. Ara bé, resulta més difícil el control d'abocaments puntuals, ja que, tot i produir-se en menor quantitat, poden afectar molt els rierols i les rieres. Tampoc està sent eficient el control de nitrats procedents de l'agricultura. L'adaptació a les normatives ha fet disminuir la quantitat de fertilitzants i purins aplicats en cultius, però els aqüífers encara reben grans quantitats de nutrients.

Els fertilitzants químics utilitzats per augmentar el rendiment dels cultius contenen nitrogen, fòsfor i potassi en proporcions variades. Un dels més utilitzats és el 15-15-15 (triple 15), el qual conté un 15 % de nitrogen, un 15 % de pentaòxid de fòsfor i un 15 % d'òxid de potassi. El nitrogen és necessari perquè les plantes puguin sintetitzar la clorofil·la. El fòsfor és essencial per al creixement de les plantes, intervé en la fotosíntesi, la respiració, l'emmagatzematge i la transferència d'energia, així com en la divisió i el creixement cel·lular. El potassi és bàsic en la síntesi de proteïnes i la descomposició de carbohidrats de la planta. Què podem fer per prevenir l'augment d'eutrofització?

Una de les primeres mesures és evitar l'ús amb excés de productes de neteja agressius amb el medi ambient, com el lleixiu i l'amoníac. A l'hora d'escollir els detergents, cal descartar els que siguin rics en fosfats.

No s'han d'abocar a l'aigüera líquids no solubles en aigua, com pintures i olis. Aquests formen una pel·lícula sobre l'aigua que dificulta l'oxigenació. Aquests productes s'han de dur a la deixalleria.

Cal consumir fruites i verdures procedents d'agricultura ecològica, que no fa servir adobs nitrogenats ni fosfats.

Els pagesos han d'evitar l'ús excessiu de fertilitzants i plaguicides químics i afavorir la lluita biològica.

Els pagesos també han d'evitar l'abocament de purins a l'aigua. I han de procurar no utilitzar els purins en excés per adobar la terra, per tal d'impedir infiltracions que poden provocar la contaminació de les aigües subterrànies. L'excedent de purins es pot recollir i emmagatzemar en basses especials o bé es pot portar a centres de reciclatge de purins, on a partir dels purins es fan adobs i terres per a jardins i conreus.

Les fàbriques han d'evitar abocar substàncies tòxiques a l'aigua. Cal mantenir els carrers nets per evitar que l'aigua de la pluja arrossegui les deixalles llençades al carrer.

I depurar l'aigua abans d'abocar-la als rius.

Riera del Mas Flassià, es poden observar algues característiques del procés d'eutrofització

El tren més car del món i el Machu Picchu

És un títol radical, però potser et sorprèn que, en un país, que té un salari mitjà de 275 \$ tingui un dels trens de passatgers més cars del món, però és així. Generalment, si viatges per països on les rendes són molt baixes, és de norma que pagueu per entrar a les zones arqueològiques o museus, fins a deu vegades del preu del resident o molt més... És una cosa que té ser turista, cosa que no trobo justa, perquè al cap i a la fi és cultura, i hauria de ser una de les coses a l'abast de tots per igual, sense distinció, i el pitjor és que en alguns casos pica, i pica molt. Com en Borobudur a Indonèsia, Tikal a Guatemala, però sobretot al Machu Picchu.

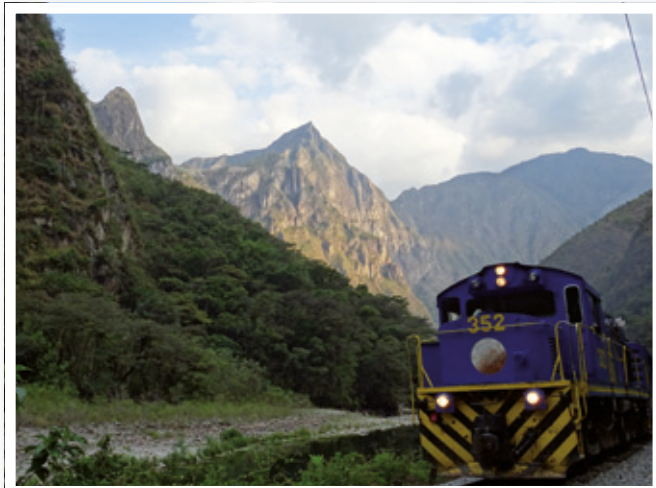

La primera vegada vam anar per la ruta d'Hidroelèctrica i vam tornar amb el tren per la ruta clàssica. És la forma més autèntica per a mi, però per a gustos, colors, el mateix que en la manera de viatjar que és molt respectable, cadascú amb la seva butxaca, pressupost, comoditat i mil variants més que hi ha. Totes les persones que he preguntat, totes em contesten d'una manera diferent i és el bonic de viatjar, ser turista o viatger ...

Quan prens un transport, si fas números, bàsicament et mous per rendibilitat, és a dir, quants quilòmetres et desplaces i a tot el que et surt aquest quilòmetre. Després li pots afegir el luxe, com viatjar en avió tens turista, *business* o primera classe .

Els trens en el món tenen molts preus i si agafes per exemple un tren de Girona a Barcelona, et costarà segons Google 8,40 euros, i faràs el mateix tram que si vas des de Ollantaytambo a Machu Picchu, i et costarà uns 50 euros, com a mínim. Si agafes aquest mateix trajecte per exemple semblant per veure el Taj Mahal, des de Nova Delhi a Agra, et costarà 1 euro. En aquests tres exemples fàcils veus la rendibilitat de viatjar en tren en quilòmetres. Generalment, va lligat a la renda per càpita de país, però el Perú posseeix aquest trist rècord.

La pregunta és si val la pena. La resposta és només una - SI -. És un dels llocs més espectaculars del món. I la zona del Valle Sagrado, amb Cusco al centre, no deixarà indiferent a més d'un. Si teniu l'oportunitat dedicar-li a l'almenys cinc dies a la zona, i encara que us sembli increïble, anireu a veure ruïnes molt més grans que Machu Picchu, i llocs com Pisac, Ollantaytambo, les salines de Maras, Huchuy Qosqo, podeu menjar cuy o fer un trekking i arribar a Choquequirao, baixar muntanyes de 5000 metres en bici, visitar els museus o anar als mercats.

Arribar a Machu Picchu en cotxe no és possible, les muntanyes són molt escarpades i hi ha un riu cabalós pel mig. També és una forma de protegir el santuari, ja que es limiten el nombre d'entrades venudes per dia. La primera vegada que hi vam anar, volíem fer la ruta circular i vam anar en bus - 5 hores -, des de Cuzco que està a 3400 metres fins a Santa Maria, passaràs pel pas de muntanya del Nevado Verónica a 5600 metres. Segur que has sentit parlar del mal d'altura, que és la manca de concentració d'oxigen a la sang, no li prova a tothom, els peruans solen mastegar fulles de coca, per sobreposar-se, i va bé el remei natural, us ho asseguro. Després es comença el descens a la part de la selva i la temperatura canvia bruscament en 30 minuts, de

trepitjar neu a estar suant i envoltat de mosquits. Seguidament, pots agafar un minibus que et portarà a la petita població de Santa Teresa, allà hi ha molts vilatans que per 5 soles et portaran a Hidroelèctrica, que és la parada de tren o en el nostre cas comences a caminar, unes 2 hores i mitja, i seguint la via de tren fins al poble de Aguas Calientes, que està a peu del Machu Picchu. El camí entre les muntanyes, seguint el riu i la via de tren és colpidor. El dia no et donarà per a més, ja que en total et portarà més de 12 hores tota la ruta. L'endemà, et lleves aviat i agafes el bus que et porta fins a l'entrada del santuari, i li dediques tot el temps que puguis, les ruïnes no són molt grans, però l'entorn si que és molt ampli, des de la porta del Sol o fins al pont de l'Inca o si has tingut sort podràs pujar al Huayna Picchu. Un dia inoblidable.

Hi ha dues empreses amb autorització per recórrer les vies de tren fins a Machu Picchu: Perú Rail i Inca Rail. Perú Rail posseeix 4 serveis de diferents qualitats: trens Vistadome (190 \$), Expedition (140 \$), Sacred Valley (360 \$) i el tren de luxe Hiram Bingham (950 \$).

Inca Rail posseeix 4 serveis diferents: The Voyager, The 360°, The First Class i The Private. Tren local (només per peruans) té un cost de 20 sols peruans.

Breu xerrada imaginària

Melcior, Gaspar i Baltasar

Els Tres Reis d'Orient que des de fa un munt de centúries visiten les nostres contrades cada mes de gener.

Som a mitjanit. La nit és freda arreu dels carrers de Vidreres. S'hi respira una quietud sepulcral. Fa estona que tot el brogit, la cridòria i l'esvalot infantil s'han apaivagat. Només a l'interior de les cases els més grans continuen nerviosos i entusiasmat alhora, ordenant tota mena de somnis cartejats pels infants i adults.

Els vostres desplaçaments són fets amb aquells elegants camells d'antuvi?

Estem ben atabalats amb el mitjà de transport. Els camells se'ns estan engreixant com porcs, perquè avui en dia els fem treballar poc. A la majoria de llocs ens fan anar amb cotxe o moto, amb vaixell, amb helicòpter, dalt d'un elefant, en parapent... Cada vegada ens ho posen més difícil. Els organitzadors de les cavalcades no tenen en compte que cada any som una mica més vells i la nostra ossada no està per aquests trots.

Encara porteu l'or, l'encens i la mirra en el vostre catàleg?

D'encens i mirra fa temps que no se'n troba, però l'or és molt sol·licitat. Gairebé sempre són els mateixos que ens el demanen, no sabem què en deuen fer, de tant metall preciós. Haurem d'estudiar la manera de poder-lo repartir perquè tothom en tingui.

I els joguets que us demanen avui difereixen molt dels que portàveu anys enrere?

Moltíssim! Només les nines i alguna bicicleta es mantenen. Amb la Play Station no donem l'abast. El problema, però, és que cada vegada hem d'anar a buscar els joguets més lluny. Travessar la Gran Muralla no és gens fàcil i perdem molt de temps comprovant la necessària homologació.

Tanmateix, per què no potencieu els jocs que estimulen la capacitat de jugar?

Ai, manyac!, no podem competir amb la televisió i la publicitat. Sempre ens demanen les últimes novetats que veuen a la tele i mai és el millor regal. Aquí sí que necessitaríem l'ajuda dels pares per diferenciar els anuncis enganyosos i ser més crítics amb la publicitat. Tant de bo poguéssim establir que els joguets fossin instruments per a les relacions humanes en lloc de fomentar l'individualisme.

Porteu molt de carbó encara?

Pensem que no hi ha cap nen que es mereixi carbó. Són alguns pares que se n'haurien d'atipar a totes hores.

Quins han estat els moments més entranyables que heu viscut?

Doncs quan un nen vol donar part dels seus joguets a altres nens que ho necessiten més; o quan fills d'immigrants et diuen que volen que els portis la resta de la seva família, que són al seu país d'origen.

Quina mena de relació teniu amb el Pare Noel.

Anys enrere les relacions eren molt cordials, però d'ençà que la Coca-Cola el va vestir de vermell i blanc i el va fer arribar a totes les llars,

hem d'esforçar-nos molt per mantenir el nostre espai. De tota manera, allí on hem esdevingut tradició no tenim cap mena de problema.

I la pandèmia de la Covid us ha afectat?

Ens ha afectat com la resta d'humans, així i tot, com que estem ben vacunats no tenim cap temor. En els països més desvalguts hem d'anar més amb compte perquè els polítics de torn els menystenen i sols no se'n poden sortir, per això són més susceptibles de patir la malaltia i involuntàriament contagiar-la.

I vosaltres, què demaneu?

Primer hem de dir que estem molt satisfets de poder portar part de la felicitat a moltes persones, això no obstant, també hem de dir que ens entristeix no poder arribar a tothom de la mateixa manera. Nosaltres, malgrat que no ho sembli, no podem aconseguir-ho tot.

Voldríem, preferentment i sense caure en els tòpics habituals, parar les absurdes guerres que només serveixen perquè morin moltes persones innocents i sobretot nens, mentre l'un es fot el gall dindi ben farcit al seu ranxo i l'altre beu vodka escarxofat al sofà de casa seva.

Voldríem poder fer arribar el menjar que hom llença cada dia a tots aquells germans nostres arreu del planeta, que de ben segur que molts d'ells en farien festa major.

Voldríem que tots els pobles, sense perdre els orígens i la identitat, poguessin assolir l'espai de llibertat necessaris per poder compartir la comprensió i el creixement que cal, per ser més justos i solidaris.

Voldríem...

Els contes com a eina terapèutica

Els contes poden arribar a ser una eina terapèutica ja que, a través del seu contingut, ens transmeten un o uns missatges que ens conviden a la reflexió, la introspecció i ens poden ajudar arribar a considerar punts de vista que fins ara no havíem tingut en compte així com també poden arribar a qüestionar-nos algunes de les nostres creences. En aquesta ocasió, us fem arribar la història del Bambú Japonès.

Aquest conte ens pot ajudar per adonar-nos de com, molt sovint, actuem moguts pels resultats ràpids i per aconseguir l'èxit de forma immediata. I quan aquests èxits no arriben en el temps que nosaltres considerem, podem tirar la tovallola o bé persistir i mantenir-nos perseverants.

Abandonar abans de temps i deixar de regar el bambú farà que la planta mai pugui créixer ni en puguem disfrutar de la bellesa: això és quelcom aplicable als nostres projectes, somnis, etc.

També ens pot aportar la idea que els canvis profunds, a nivell personal, requereixen d'un temps. Quan ens trobem amb la necessitat de canviar alguns patrons o creences molt arrelats en nosaltres i que no ens ajuden a tirar endavant, necessitem d'un procés intern que requereix d'un cert temps. En un inici, els canvis semblen no donar-se aparentment però, més endavant, el procés de creixement comença a reflectir-se en l'evolució personal.

El procés del Bambú Japonès ens recorda que tot el nostre treball intern malgrat que, aparentment, no sigui visible, va creixent i ens dota d'una gran força interior.

Fa molt temps, dos agricultors anaven caminant per un mercat quan es van parar davant el lloc d'un venedor de llavors, sorpresos per unes llavors que mai havien vist.

"Mercader, quines llavors són aquestes?", li va preguntar un d'ells.

"Són llavors de bambú. Vénen d'Orient i són unes llavors molt especials".

"I per què són tan especials?", li va etzibar un dels agricultors al mercader.

"Si us les emporteu i les planteu, sabreu per què. Només necessiten aigua i adob".

Així, els agricultors, moguts per la curiositat, van comprar diverses llavors d'aquesta estranya planta anomenada bambú. Els agricultors van plantar aquestes llavors i van començar a regar-les i a adobar-les, tal com els havia dit el mercader.

Passat un temps, les plantes no germinaven mentre que la resta dels cultius seguien creixent i donant fruits. Un dels agricultors li va dir a l'altre: "Aquell vell mercader ens va enganyar amb les llavors. D'aquestes llavors mai en sortirà res". I va decidir deixar de regar i adobar-les. L'altre va decidir seguir conreant les llavors amb el que no passava un dia sense regar-les ni abonar-les quan era necessari. Seguia passant el temps i les llavors no germinaven.

Fins que un bon dia, quan l'agricultor era a punt de deixar de conrear-les, es va sorprendre en trobar-se què el bambú havia crescut. I no només això, sinó que les plantes van aconseguir una altura de 30 metres en tan sol 6 setmanes. Com era possible que el bambú hagués trigat 7 anys a germinar i en només sis setmanes hagués aconseguit tal grandària?

Molt senzill: durant aquests 7 anys d'aparent inactivitat, el bambú estava generant un complex sistema d'arrels que li permetrien sostenir el creixement que tindria la planta.

Descarrega't aquí la versió interactiva del
Rec Clar! Amb continguts extres i més info!

Fotografia contraportada: Agnès Oliver Vidreres

